

Chương 2

Hôm đó là sinh nhật của Dương Tư. Chạng vạng, Chân Ý và Tư Côi tụ tập ở phòng trọ của Dương Tư ăn cơm.

Gần đây công việc của Dương Tư không thuận lợi lắm, trong vụ Diêu Phong giết hại bạn học tàn nhẫn, cô chỉ có thể phát huy ảnh hưởng ở mức độ nhất định. Hiện tại, tương lai của Diêu Phong phụ thuộc vào giấy giám định tâm thần, cô không có việc gì để làm nữa. Nếu Diêu Phong bị tâm thần còn tốt, ít nhất cô có thể tranh thủ quyền lợi cho anh ta, nếu không, luật sư như cô tương đương với hoàn toàn vô dụng. Bực mình hơn chính là vụ án nghiên cứu sinh Đại học K giết thầy giáo và bạn học vốn nên thu hút được mọi quan tâm và lời bàn luận của cả nước, nhưng sức ảnh hưởng của Lâm Tử Dục và Tống Y quá lớn, cứ thế át đi vàng hào quang của vụ án Diêu Phong.

Đang ăn giữa chừng, cô nhớ tới mấy lời xì xào trong văn phòng gần đây, hỏi: “Ý, vụ án của Tống Y sao rồi?”

“Xảy ra chút vấn đề.” Chân Ý ngậm miếng thịt, nói không rõ tiếng; Tư Côi không tham gia, chuyên tâm ăn cơm.

“Ý... Cậu phải cố gắng lên.” Giọng Dương Tư buồn thiu.

“Sao thế?” Chân Ý nghe ra giọng điệu khác lạ của bạn, ngẩng đầu lên.

Dương Tư lo lắng: “Tất cả mọi người đang chờ xem trò cười của cậu đấy. Vụ án Tống Y vừa bắt đầu rất thuận lợi, không cần ra tòa đã cầm chắc phí ủy thác. Nhưng bây giờ tình thế đảo ngược, mọi người cảm thấy cậu không nắm chắc, còn nghe nói Tống Y và cậu trở mặt rồi...”

Chân Ý không để tâm, ăn miếng thịt lớn, lẩm bẩm: “Thua thì sao chứ? Thắng bại đều rất bình thường mà.”

“Không phải đâu. Ý, chẳng phải sếp Biện muốn nhờ vụ án này mang lại tiền tài và tiếng tăm cho cậu sao? Bởi vì anh ấy luôn thiên vị cậu, mọi người mới nhiệt tình muốn hóng chuyện...” Dương Tư ập a ập úng.

Sắc mặt Tư Côi còn khó coi hơn Chân Ý.

“Người trong văn phòng luật không biết quan hệ giữa cậu và Biện Khiêm, thường lén lút nói cậu và anh ấy có quan hệ mờ ám, nói cậu quyền rũ...”

“Nói gì?” Chân Ý trợn mắt.

Sắc mặt Tư Côi và Dương Tư thay đổi, vừa định an ủi, Chân Ý đã quẳng đĩa xuống. Cô đứng phắt dậy, vọt tới phía sau cánh cửa, giơ mặt vào gương: “Nhan sắc của tớ đạt tới cấp độ đi quyến rũ người ta rồi à?” Cô nâng mặt nhìn trái nhìn phải, chóng nạnh uôn éo. “Về tổng thể thì hài lòng, duy chỉ thất vọng với bộ

ngực di truyền từ bố mình thôi. Với quan hệ giữa mình và anh Biện Khiêm, quyền rũ là loạn luân. Họ ghen tị mình có anh trai tốt đấy mà.”

Tư Côi nhìn một loạt động tác liên tiếp của Chân Ý, á khẩu hoàn toàn. Đúng là mỗi lần lo lắng cho con bé đỡ hơi này đều không cần thiết.

Dương Tư cười đau cả bụng, bội phục cách tự chế nhạo bản thân của Chân Ý: “Cậu không tức giận là tốt rồi.”

“Mọi người luôn cay nghiệt với người may mắn.” Chân Ý không để tâm. “Tớ muốn may mắn, còn muốn danh tiếng tốt, không phải quá tham lam ư?”

“Khâm phục tâm thái tốt của cậu. Nếu là tớ chắc tức đến phát khóc rồi.”

“Tớ giỏi nhất là vào tai trái ra tai phải mà.” Chân Ý ngồi xuống trở lại, tiếp tục ăn ngấu nghiến. “Trên đời này vốn dĩ không có công bằng. Thông thường những người đứng ở cán cân bên dưới mới kêu gào không công bằng.”

“Chậc chậc chậc, cậu thì ghê rồi.” Tư Côi đá cô. “Cầu nguyện cho cậu mãi mãi đứng ở cán cân bên trên.”

“Không cần, tớ thích cuộc đời thăng trầm.” Chân Ý cười lớn hơn. “Tâm thái tốt thì ở cán cân bên dưới cũng không oán thán. Nhấp nhô lên xuống mới đặc sắc.”

Bóng cây xanh mướt bao phủ khắp chôn, hai tòa nhà màu trắng không hề cao nhưng chiếm diện tích rất lớn, thiết kế hiện đại mà đơn giản.

Trước cửa, trên khối đá cẩm thạch nằm ngang khắc mấy hàng chữ. Một bên là “Viện nghiên cứu Điều trị Tâm thần Quốc Lập”, “Viện nghiên cứu Tâm lý học Thần kinh Quốc Lập”, “Viện nghiên cứu Tâm lý học Nhân cách Quốc Lập”, “Viện nghiên cứu Tâm lý học Lâm sàng và Tư vấn Quốc Lập.”

Bên kia lại rất đơn giản: “Bệnh viên Tâm thần Quốc Lập”, “Bệnh viên Tâm thần số 1 thành phố K”.

Nếu không phải có hai khối đá này, trời xanh mây trắng, cây biếc hoa thắm, dân cư thưa thớt, nơi này có thể được gọi là chôn bồng lai tiên cảnh.

Chân Ý đứng dưới tán cây cao ven đường, lấy danh thiếp Ngôn Cách đưa cô, bấm số gọi. Sau một tiếng “tít”, điện thoại được bắt máy nhanh chóng: “Xin chào,, Phòng thí nghiệm Điều trị tâm thần Thành phố K xin nghe.” Giọng thanh niên trẻ tuổi, tốc độ nói nhanh đến mức cô nghe không rõ.

“Tôi tới tìm Ngôn Cách.” Nói xong phát giác không khí bên kia bất thường, cô vội đổi cách xưng hô. “...Thầy, thầy Ngôn!”

“Xin chờ một chút.”

Sau một hai giây yên tĩnh, điện thoại lại được nhắc lên, giọng anh trầm thấp: “Ai đấy?”

“Là em đây. Vừa lúc đi ngang qua, không có hẹn trước, anh không bận gì chứ?”

Anh không đáp: “Em ở bên dưới à?”

“Ừm, hình như trông chừng rất nghiêm, không cho vào.”

“Em chờ một chút.”

Chân Ý cúp máy, vừa đi vòng quanh thân cây lớn vừa suy tư.

Hôm nay cô đến Cục Cảnh sát lấy tài liệu về cái chết của Lâm Tử Dục. Chỉ thế mà thôi, không có chứng cứ và tài liệu pháp chứng nào khác. Dù sao Tống Y vẫn chỉ là nghi phạm.

Tại đại sảnh tầng một của viện nghiên cứu trống trải không một bóng người, một thanh niên khoác áo blouse nhanh chóng xuất hiện, bước đi rất nhanh, đến bên cánh cửa kính dày, quẹt thẻ lên thiết bị mật mã, chỉ thấy miệng anh ta mấp máy nhưng không nghe thấy gì.

Anh ta mở cửa ra, nở nụ cười rạng rỡ: “Tôi là Tiểu Kha. Xin lỗi đã để cô đợi lâu.”

“Không sao.” Chân Ý biết Ngôn Cách sẽ không nói mấy lời kiêu này, lấy làm lạ tại sao anh ta lại khách sáo thế.

Sau khi đăng ký, hai người đi vào đại sảnh sạch sẽ sáng sủa, sàn nhà đá cẩm thạch rộng lớn không dính một hạt bụi, im ắng vô cùng. Ngoài cửa sổ sát đất, cây xanh và ánh nắng cực đẹp. Ra khỏi thang máy, hai bên hành lang là phòng thí nghiệm lắp cửa sổ kính, suốt quãng đường đều có người đang làm việc ngẩng đầu lên nhìn Chân Ý, ai ai cũng có vẻ tò mò.

Tiểu Kha đưa cô đến căn phòng ở phía cuối. Ngôn Cách mặc áo blouse đứng bên cửa sổ kính, đeo cặp kính gọng đen, cầm cuốn sổ cúic đầu ghi chép.

Cùng là đồng phục làm việc màu trắng, thế nhưng khi khoác trên người anh lại tăng thêm khí khái oai hùng lần át, cứ như người thời trang trời sinh vậy.

Tiểu Kha gõ cửa, đẩy ra: “Thầy Ngôn?”

Trông anh ta trạc tuổi Ngôn Cách, nhưng lời nói và hành động lại vô cùng tôn kính.

Ngôn Cách quay đầu lại nhìn thấy Chân Ý, yên lặng một giây: “Sao em lại tới đây?”

Chân Ý sa sầm mặt. Bác sĩ Ngôn, trí nhớ của anh có vấn đề sao? Vừa nãy là ma nghe điện thoại à?

Chân Ý và Tiểu Kha ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt đồng thời liếc về người đàn ông mặc áo trắng.

Ngôn Cách day sòng mũi: “Tiểu Kha, không phải tôi đã bảo cậu đưa cô ấy sang bên kia...” Anh khựng lại: “À, tôi chưa nói.”

Tiểu Kha cười hì hì: “Lúc ấy thầy đang ghi chép, không chú ý.”

Ngôn Cách tháo kính xuống, nói: “Tôi dẫn em đi.”

Anh giao mọi việc cho Tiểu Kha, dẫn cô đi tới bệnh viện tâm thần chành chếch phía trước.

Sau khi tiến vào, Chân Ý phát hiện ra một thế giới hoàn toàn mới, không khí khác hẳn viện nghiên cứu. Bên kia lạnh lạnh vắng lặng, nơi này ấm áp dễ chịu, có thảm cỏ rất lớn, hồ nhỏ và xích đu. Trên bãi cỏ không có ai, chỉ có ánh nắng mặt trời.

Cả chặng đường anh không nói câu nào, hai tay đút trong túi áo blouse, lặng lẽ bước đi, để lại tiếng sột soạt trên cỏ. Chân Ý đi sau anh khoảng hai bước, cảm thấy bóng lưng anh rất đẹp. Cô nhớ tới dáng vẻ anh đứng trong phòng thí nghiệm cúi đầu ghi chép khi nãy, tuyệt đẹp, ẩn chứa phong cách mà không hề phô trương. Kỳ lạ thay, chỉ một bóng lưng thôi đã có thể khiến lòng cô xao xuyến. Duyên phận giữa người với người quả thật chẳng thể nói chính xác được.

Cô tiến lên: “Bác sĩ Ngôn, ở bệnh viện này, bệnh nhân có thể trốn ra không? Ý em là trốn ra rồi trở về đây.”

Ngôn Cách ngẫm nghĩ một lát, kết quả là: “Xin lỗi, tôi không dám chắc.” Hỏi chẳng khác nào không hỏi.

Đi vào tòa nhà chính, cách cửa sổ kính, Chân Ý nhìn thấy các bệnh nhân mặc đồ trắng xếp hàng chờ ra ngoài sân, bác sĩ và các y tá trông chừng.

Các bệnh nhân rất nhạy cảm với khuôn mặt mới. Mọi người không xếp hàng nữa mà ló hết đầu ra, chen chúc ghé sát tấm kính nhìn Chân Ý với đôi mắt tràn ngập vẻ mới lạ, ánh mắt như trẻ con ham học hỏi. Họ đều rất sạch sẽ, áo trắng tinh tươm, gương mặt thuần khiết, vẻ mặt ngây ngô. Khác hẳn thế giới ngoài kia, dường như những con người bên ngoài đều đeo mặt nạ dơ bẩn, nhưng họ thì không. Bởi vì chân thật nên rất sạch sẽ.

Chân Ý lên tầng cùng Ngôn Cách, tới một đại sảnh đặt bàn ghế màu trắng, là nơi bệnh nhân đọc sách, đánh cờ, vẽ tranh. Mọi người đã ra ngoài sân, chỉ có một mình Ngô Triết ngồi trước giá vẽ. Chân Ý khẽ hỏi: “Anh ta bị bệnh gì thế?”

“Vẫn chưa giám định.”

“Tại sao?”

“Tình trạng rất kém, không thể giám định. Nhưng xét trên tình hình hiện tại, anh ta đã mất trí nhớ về con người, trí nhớ về sự vật dựa trên cảm giác.”

“Nói như vậy, chỉ có đau khổ và sợ hãi thôi ư?” Chân Ý hơi buồn. “Cảnh sát đã tới rất nhiều lần phải không?”

“Ừ. Anh ta cứ lảm bảm suốt, không thể thẩm vấn, nhưng họ vẫn ghi lại lời khai của anh ta.” Ngôn Cách nói với giọng không hề tán thành.

Chân Ý đi tới, bản vẽ của Ngô Triết trông trơn, trái lại dưới đất trải một đồng bản thảo đã vẽ xong, màu trắng đen, đều là cảnh tượng kỳ dị và đáng sợ, người trong tranh có động tác vụn vặt, vẻ mặt kinh khủng và ma quái.

Nửa tháng không gặp, Ngô Triết không còn là chàng trai khôi ngô, cũng không phải là con người vốn dĩ trước kia nữa. Sau chuyện thảm khốc, anh ta đã từng khích lệ, cùng Đường Thường bôn ba khắp chốn tìm kiếm luật sư. Về sau, bằng sự nhẫn nại và bao dung đáng kinh ngạc, anh ta chống đỡ sóng to gió lớn của thế giới bên ngoài, bảo vệ cô gái của mình.

Khi Đường Thường bị sự tàn nhẫn và đen tối của hiện thực hành hạ đến mức mất hết hy vọng, cô ấy sẽ mất không chế la hét chửi bới; khi Chân Ý sắp không chống đỡ nổi nữa, cô cũng sẽ nổi giận. Chỉ có anh ta chôn vùi tất cả nỗi đau vào đáy lòng, an ủi và bao dung Đường Thường, tin tưởng và biết ơn Chân Ý.

Hơn bốn tháng kể vai chiến đấu hết như ở chốn địa ngục ấy không khác gì đương đầu với cuộc chiến kéo dài một thế kỷ. Chính anh ta giúp Chân Ý nhận ra rằng, con người đâu có bình thường hơn nữa, khi biến cố đột ngột ập tới trong đời cũng có thể bộc phát sức mạnh mãnh liệt và bền bỉ.

Nhưng sau cái chết của Đường Thường, người đàn ông kiên cường tựa bê tông cốt thép này bỗng sụp đổ.

Cô ngồi xuống trước mặt anh ta: “Ngô Triết?”

Ngô Triết dời ánh mắt trông rỗng nhìn vào mặt cô, dần dần có tiêu cự: “Luật sư Chân.”

Trái tim Chân Ý thất lại, không thể diễn tả đây là cảm giác gì, hết như người ở tuổi xế chiều gặp lại chiến hữu hồi trẻ đã xa cách một đời, chua xót mà đau đớn: “Anh còn nhớ tôi ư?”

“Tháng trước tôi từ biệt cô, đã để lại cho cô địa chỉ của tôi rồi.” Trông anh ta như người bình thường. “Tiểu Thường đi mua kem vẫn chưa về. Cô chờ một lát nhé.”

“Được.” Chân Ý gật đầu.

Ngôn Cách nói, ký ức sau thương tổn của Ngô Triết rả rã, một khoảng thời gian sẽ xóa đi dựng lại, trở về giai đoạn anh ta chờ Đường Thường về nhà. Sau đó, anh ta cứ chờ đợi mãi.

“Đây là gì thế?” Chân Ý nhặt những bức tranh u ám dưới đất lên.

“Câu chuyện về một cô gái.” Là tranh liên hoàn, cô gái giết bốn người đàn ông. Nhưng lại giống Đường Thường và bốn người bạn Lâm Tử Dục.

Chân Ý nhũn mày, nhìn thấy tờ cuối cùng: “Thứ vừa tròn vừa móp méo này là gì thế?”

“Cô ấy thiên chúng.” Giọng điệu anh ta bình thản.

Bộ phận sinh dục phái nam ư? Hơi thở của Chân Ý trở nên loạn nhịp, Lâm Tử Dục đúng là bị thiên, lúc chết cả người trần truồng, tay chân bị trói thành hình chữ đại, tư thế lúc chết nhục nhã đến cùng cực.

Chân Ý nhớ tới vết thương do bị trói trên cổ và cổ tay Ngô Triết lần đầu gặp mặt. Khi đó cô loáng thoáng cảm thấy vết thương mà thảm kịch kia để lại trong lòng anh ta còn sâu thẳm hơn Đường Thường, sâu đến khắc cốt ghi tâm.

Tình trạng hiện giờ của anh ta có thể giết người không? Nếu như có thể, lúc giết người anh ta có tỉnh táo không? Hơn nữa, anh ta có thể ra vào tự do ư?

Ý nghĩ trong đầu cô lung tung rối loạn, cho đến khi Ngô Triết cất giọng rệu rã: “Luật sư Chân, tôi mệt mỏi quá.”

“Sao cơ?”

“Hôm nay chạy quá lâu, mệt lắm.”

“Chạy ư?”

“Tiểu Thường nhảy lầu, tôi chạy tới cửa sổ đỡ cô ấy. Chạy mệt lắm rồi.”

“Có đỡ được không?” Chân Ý không biết điều anh ta nói là sự thật hay ảo tưởng, chỉ có thể nói theo.

“Vẫn chưa. Cô ấy nhảy từ sân thượng tầng 50, tôi chạy tới cửa sổ ở cầu thang tầng 49, không đỡ được. Vì thế cô ấy lại nhảy một lần nữa thì phải?”

“Lại nhảy?”

“Ừ, cô ấy lại nhảy, tôi liền vội vàng chạy đi đỡ. Mỗi lần, tôi đều đỡ ở một tầng thấp hơn. Tuần trước tôi chạy đến cửa sổ ở cầu thang tầng 31, nhưng cô ấy vẫn sượt qua đầu ngón tay tôi. Gần đây tôi mắc kẹt ở tầng 31, mỗi lần chỉ có thể chạy tới đó.” Nói xong, anh ta trở nên cuống cuống, tay bắt đầu vạch lên giá vẽ không theo quy luật. “Đến tầng 31 liền không xuống tiếp được nữa, phải làm sao đây?”

“Sao anh biết mình ở tầng 31?”

“Bên cạnh van cứu hỏa có số tầng.”

“Anh lao ra cửa sổ, sao nhìn thấy số tầng ở sau van cứu hỏa được?”

“Gương.”

“Gì cơ?”

“Bên cạnh cửa sổ cầu thang có gương. Từ trong gương tôi thấy một bức tường trống trơn, cửa tò vò và mấy con số màu đen.”

Sau lưng Chân Ý nổi cơn gió lạnh buốt, không biết ảo tưởng của Ngô Triết tượng trưng cho điều gì.

“Luật sư Chân, cô tới đón tôi ra ngoài đây à?” Dòng suy nghĩ của anh ta nhảy vọt, trở nên hoảng hốt.

“Tôi...”

“Người ở đây muốn hại tôi, cho tôi uống thuốc mãi, muốn bỏ độc giết tôi.”

“VẬY ANH...”

“Dĩ nhiên tôi không uống.” Anh ta ngắt lời cực nhanh, nhìn quanh thấy không có ai bèn lấy mười mấy viên thuốc ở cặp quần ra, nhét vào tay Chân Ý. “Y tá sẽ tới kiểm tra, cô giấu đi hộ tôi nhé.”

Chân Ý không biết làm sao bèn nhận lấy cất đi.

“Nhưng tôi không lên tiếng, không lên tiếng thì họ sẽ không nhìn thấy tôi.” Ngô Triết nói: “Cô cũng nên đi đi.”

Chân Ý không tài nào hiểu nổi, muốn hỏi đến cùng nhưng Ngô Triết đã rời mắt đi, coi cô như không tồn tại, sau đó ôm tranh, chậm rãi đi về phòng.

Cuộc đối thoại ban nãy, Ngô Triết sẽ không cho rằng cô là ảo tưởng của anh ta chứ? Ý nghĩ này khiến da đầu Chân Ý tê dại.

Cô đi theo Ngô Triết, nhìn anh ta vào phòng. Cô tìm y tá đang trực ở hành lang, hỏi thăm: “CÔ chăm sóc những bệnh nhân bên này à?”

“Vâng.”

“Tình hình của Ngôn Triết thế nào?”

“Tôi cảm thấy rất tốt, không nói chuyện cũng không âm ỉ, chúng tôi thích bệnh nhân ngoan ngoãn nhất.”

Lời này nghe không mấy dễ chịu, Chân Ý cũng không để tâm. Dù sao mọi người đều mong công việc của mình thuận lợi trôi chảy, lợi ích của người khác chẳng qua là thứ tiêu khiển thiện chí khi bản thân đã xuôi chèo mát mái.

“Phòng bệnh nhân có khóa lại không?”

“Tùy theo bệnh tình.”

Chân Ý không hỏi nhiều nữa. Bệnh nhân nhiều, y tá ít, có một người biến mất, liệu y tá có chú ý không?

Cô vừa nghĩ vừa đi, lát sau phát hiện mình đã đi nhầm hướng, phía trước là cửa kính sát đất đóng chặt. Vừa định trở về, cô lại nhìn thấy Ngôn Cách. Bên kia cửa là một căn phòng, hơi nhỏ, không gian tinh tươm thanh đạm.

Ngôn Cách và người đàn ông nọ ngồi đối mặt, đều mặc đồ trắng. Có điều một người mặc đồng phục bác sĩ, một người mặc quần áo bệnh nhân.

Cô chỉ nhìn thấy một nửa gương mặt người kia, đường nét góc cạnh, chắc hẳn là mỹ nam.

Mê trai đẹp là cái cố vô cùng cao cả. Chân Ý không thể di chuyển bước chân nữa, tò mò ngó nhìn.

Hình như hai người đang nói chuyện với nhau, Ngôn Cách hờ hững thờ ơ, ung dung lạnh nhạt; người đàn ông kia khoe môi mang nét cười, trông vui vẻ thoải mái.

Theo bản năng, Chân Ý đẩy nhẹ cánh cửa sắt đất, bị khóa rồi.

Cô buồn bực, nói chuyện với bệnh nhân tâm thần có gì hay ho đâu, vậy mà về mặt Ngôn Cách còn nghiêm túc như thế. Ngẫm lại thái độ của anh với cô từ trước tới nay, quả thực coi cô như một đám không khí biết nói vậy.

Chân Ý bất mãn, bỗng nhiên lóe lên một ý tưởng. Anh hờ hững với cô nhường ấy, chẳng lẽ... không phải là cô không tốt, mà do giới tính của anh bất thường?

Ngôn Cách ngồi xuống, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn. Lê Hữu đối diện cũng có tư thế như vậy, như thể hình ảnh phản chiếu của anh.

“Bác sĩ Từ bảo anh có lời muốn nói với tôi.”

“Gần đây nghiên cứu tâm thần của tôi có tiến triển. Nhưng họ không hiểu.” Lê Hữu có khuôn mặt cực kỳ góc cạnh và đôi mắt đen thẫm. Lúc nói lời này, giọng hắn hơi châm biếm.

“Anh cho rằng tôi muốn nghe ư?”

Lê Hữu cười: “Dĩ nhiên.”

“Vậy tôi nghe thử một lát.”

“Ngôn Cách, thời gian là tĩnh, thứ lưu động là con người.”

“Tại sao nói vậy?”

“Trên đời vốn không có khái niệm thời gian, nó là thứ loài người sáng tạo ra, nói thời gian không tồn tại, điều này không khó hiểu chứ?”

“Ừ.”

“Về phần con người, miễn là còn sống thì không ngừng di chuyển. Từ nhà đến ga tàu điện ngầm, từ ga tàu điện ngầm tới công ty, từ công ty tới nhà hàng, di chuyển bất cứ lúc nào. Nếu có một chiếc máy ảnh chụp hình người này liên tục, những bức hình nối liền sẽ tạo thành thứ gì?”

Ngôn Cách hoàn toàn hiểu lời hắn nói: “Bóng dáng người đó băng qua từng nơi anh ta đã đi qua, giống...”

“Con người giống một dòng sông.” Lê Hữu nhếch khoe môi. “Anh ta là một dòng sông lưu động, mỗi người đều như vậy. Đan xen giao thoa với nhau.”

“Điều này có tác dụng hỗ trợ gì cho lý luận không gian tinh thần của anh?”
Ngôn Cách hỏi.

“Mỗi con người là lưu động, thế giới tinh thần của anh ta cũng vậy. Tinh thần của mỗi người đều có thể xem như không gian độc lập.” Mười ngón tay của hắn trắng trẻo, ngón tay gõ gõ theo nhịp. “Khi sức mạnh tinh thần của một người đủ mạnh mẽ đến mức có thể tạo áp lực cho người khác, người kia sẽ vô thức tiếp nhận tư tưởng của người này, bị ảnh hưởng bởi tinh thần của anh ta. Trong đời sống hiện thực, tình huống này không hiếm thấy.”

“Đúng vậy.” Ngôn Cách bình tĩnh nói, chờ hắn tiếp tục.

“Tôi phân tích ảnh hưởng về mặt tinh thần giữa người với người từ góc độ vật lý lượng tử và không gian, sức mạnh tinh thần của kẻ mạnh tạo áp lực tới không gian tinh thần của người khác, khi cường độ đủ lớn sẽ bẻ cong không gian.” Lê Hữu thông thả dựa vào ghế, nhìn Ngôn Cách với nụ cười ẩn hiện. Ngôn Cách “ồ” một tiếng, không mấy hứng thú.

Nhưng câu chuyện của Lê Hữu đã đến hồi cao trào, sẽ không vớt bỏ lời cuối cùng: “Kết quả chứng minh lý luận không gian tinh thần của tôi: Tinh thần và tư tưởng của một người có thể xuyên thấu và xâm lược ý nghĩ của người khác, khi đủ mạnh mẽ, có thể chi phối anh ta, khống chế anh ta. Đây chính là lý do vì sao có giáo dục, bao gồm tôn giáo, tà giáo, hết thầy.”

“Không hề khiến tôi kinh ngạc.” Ngôn Cách nói thản nhiên, hình như hơi thất vọng.

Phản ứng như thế khiến Lê Hữu nheo mắt lại: “Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy. Tên Ngô Triết mới tới vẫn không nói phải không? Để tôi nói chuyện với anh ta, tôi có thể khiến anh ta mở miệng.”

“Thực ra anh ta đã mở miệng rồi.” Ngôn Cách nhìn thẳng vào hắn.

Lê Hữu cũng nhìn anh, phân biệt điều gì đó.

Ngôn Cách: “Anh thao túng anh ta à?”

“Một tháng nay tôi có được ra ngoài đâu, làm gì có cơ hội nói chuyện với anh ta chứ?” Lê Hữu mỉm cười.

“Lý luận không gian tinh thần vừa rồi của anh đâu?”

Lê Hữu nở nụ cười lớn hơn: “Anh đã tin tưởng lý luận của tôi rồi.”

“Không tin.” Ngôn Cách mím môi, hai tay đút vào túi đứng lên. “Chỉ xác nhận anh có tiếp xúc với anh ta hay không thôi. Tạm biệt.”

Lê Hữu thay đổi sắc mặt, lồng ngực như bị tảng đá chèn ép. Hắn bình tĩnh nhìn Ngôn Cách rời đi mà không thèm ngoảnh lại, bất ngờ trông thấy bên kia cửa kính có cô gái đang rụt cổ, lúng túng lè lưỡi với Ngôn Cách, tay phải không ngừng vỗ trán bày tỏ xin lỗi.

Có lẽ giờ phút này Ngôn Cách đối diện cô ấy đang mang vẻ mặt không tốt đẹp gì cho cam.

Ngôn Cách đi tới bên cửa, rút chìa khóa, chỉ nghe Lê Hữu nói: “Cô ấy là bạn gái cũ của anh.”

Ngôn Cách khựng lại, tra chìa khóa vào ổ, lại nghe Lê Hữu nói: “Anh muốn đến gần cô ấy. Điều này không giống tính cách của anh. Tại sao lại canh cánh trong lòng? Ngôn Cách, anh có tin không, tôi có thể khiến cô ấy...”

Chân Ý ở bên này cửa hơi thấp thỏm, cảm thấy không đúng. Vừa rồi cô đi qua đi lại bên cánh cửa, không hề rời đi. Ngôn Cách đứng dậy nhìn thấy cô, ánh mắt lạnh lùng hiem thấy. Chân Ý hiểu rõ, anh luôn lạnh nhạt, không vui vẻ cũng không tức giận, dù bị trêu chọc anh vẫn thờ ơ. Sẽ không ầm áp, nhưng cũng không lạnh lùng.

Vì thế, lần đầu tiên nhìn thấy trong mắt anh thoáng vẻ lạnh lẽo, cô biết mình không nên xuất hiện ở đây, nhất định là vi phạm quy tắc của bệnh viện, bèn vội vã nói xin lỗi. Ngô Triết ở đây, cô còn phải tới nữa, đâu có muốn chọc anh.

Kỳ lạ thay, Ngôn Cách mở cửa rất lâu, chìa khóa cắm vào ổ rồi nhưng động tác dừng lại, không nhúc nhích hồi lâu. Anh đứng trước mặt cô, dáng người cao cao, cách hai tấm cửa kính gia cố, đôi mắt anh thăm thẳm, dừng trên gương mặt cô nhưng dường như không nhìn cô.

Người đàn ông cách đó không xa quả nhiên rất điển trai, đang nói gì đó, Chân Ý không nghe thấy. Hắn trông có vẻ kiêu ngạo, nắm giữ tất cả, nhưng cũng giống một công tử khiêm nhường. Có một khoảnh khắc, đôi mắt đen của hắn nhìn vào Chân Ý, khóe môi khẽ nhếch lên, lịch thiệp gật nhẹ đầu chào cô.

Chân Ý không khỏi sửng sốt, một giây sau ánh mắt bị bóng dáng của Ngôn Cách che lại.

Anh mở cửa đi ra ngoài rồi đóng lại, cất giọng chất vấn: “Em tới đây làm gì?”

“Em đi nhằm hướng.” Chân Ý vội vàng lùi lại, cứ như sợ anh tiến tới đánh cô.

Quả thật tâm trạng Ngôn Cách không tốt, nhưng cảm xúc của anh ít khi dao động, nên cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Thế nên Chân Ý chỉ căng thẳng trong chốc lát, thoáng cái đã thấy vẻ mặt anh bình tĩnh nên quên bém chuyện vừa nãy, lập tức tò mò, đi đến gần hỏi: “Người kia là bệnh nhân à?”

“Ừ.” Cổ họng anh thốt ra một âm tiết mơ hồ, không rõ.

“Trông không giống lắm.”

“Đừng tùy tiện kết luận, đừng đánh giá thứ em không biết.” Anh trả lời thẳng thừng, nghe lại như chỉ đạo. “Nhiều khi em cho rằng mình hiểu rõ, chẳng qua chỉ tự cho là hiểu thôi.”

Bác sĩ tâm thần am hiểu Triết học thật đúng là...

Chân Ý không hề phản cảm, ngược lại nhún nhường và biết điều: “Biết rồi, mắt thấy chưa chắc đã là thật.”

Cô chưa bao giờ ngoan như vậy, ánh mắt của Ngôn Cách dừng trên mặt cô: “Có chuyện cần tôi giúp đỡ à?”

Chân Ý: “...Ặc, đúng vậy.”

Anh liếc nhìn cô, đôi mắt trong suốt mà sâu thẳm.

Chân Ý lập tức có gì nói nấy: “Mặc dù thiết bị quản lý ở bệnh viện rất nghiêm ngặt, nhưng nếu bệnh nhân nào đó rất thông minh, hơn nữa có thời gian nào đó thần trí tỉnh táo, anh ta có khả năng lén ra ngoài sau đó trở lại không? Giống như vượt ngục trên tivi ấy?”

Nói điều này, chính cô cũng cảm thấy vớ vẩn, nhưng Ngôn Cách nói: “Tôi không thể phủ định khả năng này 100%.”

“Anh đã gặp người đàn ông nào trong tinh thần xuất hiện nhân cách phụ nữ chưa?”

“Có, cực ít. Em muốn nói gì?”

“Tinh thần Ngô Triết có thể phân liệt thành nhân cách của Đường Thường không?”

“Nói thế này.” Ngôn Cách đi qua một cánh cửa, giữ cửa, chờ cô qua mới khép lại. “Em cả nghĩ rồi.”

“Hả?”

“Nhân cách phân liệt và tâm thần phân liệt là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nhân cách phân liệt xuất hiện rất nhiều trong tiểu thuyết, nhưng ít gặp trong lâm sàng. Người bệnh có thể sinh sống bình thường, cái nhìn đầu tiên hoặc trong thời gian ngắn không nhận thấy bất thường. Mà tâm thần phân liệt không phải chỉ nhân cách, mà chỉ cảm giác và tri giác của người bệnh chịu tổn thương nặng, không thể tự lo liệu sinh hoạt hằng ngày, điên điên khùng khùng, thường xuyên vọng tưởng. Là một loại điên mà chúng ta hay nói.” Giọng anh trầm thấp bình lặng, có lẽ sợ cô nghe không hiểu nên cực kỳ kiên nhẫn chậm rãi, nói xong còn bổ sung: “So sánh thế này, nhân cách phân liệt là rất nhiều người sống trong một cơ thể, tinh thần phân liệt là một người không ngừng mơ mộng hoang tưởng sống trong một cơ thể.”

Chân Ý nhìn anh chăm chăm.

“Sao thế?” Anh không mấy thoải mái rời mắt đi. Bị cô nhìn bằng ánh mắt này vô số lần, nhưng chung quy anh chưa thể bình tĩnh làm quen được.

Chân Ý giảm âm lượng, giọng nói không còn giữ được vẻ tự nhiên nữa: “Hình như đây là lần đầu tiên anh nói với em một đoạn dài thế này.”

Ngôn Cách á khẩu.

Chân Ý trở lại đề tài: “Vây tình trạng của Ngô Triết không phải là nhân cách phân liệt, tinh thần phân liệt cũng không đúng.”

“PTSD.”

“Là sao?”

“Rối loạn căng thẳng sau sang chấn(1).”

(1) PTSD – posttraumatic stress disorder: một loại lo âu rối loạn có thể phát triển sau khi tiếp xúc với một sự kiện hay thử thách đáng sợ, trong đó có xảy ra thiệt hại vật chất nghiêm trọng hoặc bị đe dọa. Sự kiện chấn thương tâm lý có thể gây ra PTSD bao gồm các cuộc tấn công, bạo lực cá nhân, thiên tai, tai nạn, hoặc chiến tranh...

Quả thật Ngô Triết không nhớ Đường Thường đã chết.”

“Cảnh giác cao độ, không tập trung ý chí, trí nhớ ngắn hạn kém.”

Ngô Triết không để người khác tới gần, mà sau khi Chân Ý tiếp cận, tán gẫu được một nửa thì anh ta không chào mà biệt, coi cô như không tồn tại.

Nghe xong phân tích của Ngôn Cách, Chân Ý thảm cảm thán: Anh quả thật rất tài giỏi.

Họ đã đi tới cổng tòa nhà, Ngôn Cách ra trước kéo cửa kính đợi cô đi ra. Chân Ý ngẩng đầu, ánh mặt trời đúng lúc chiếu lên người anh và cánh cửa kính, lấp lánh, như ở thế giới kim cương trong suốt tinh khôi. Dưới ánh nắng rực rỡ, vẻ ngoài thanh nhã của anh không hề kém sắc, khuôn mặt trắng trẻo hòa vào ánh sáng, đôi mắt lại hết sức rõ nét, trong vắt sáng ngời, mang sự tĩnh mịch khiến người ta muốn chìm vào giấc ngủ say.

Chân Ý ngạt thở, cúi đầu đi ra ngoài. Chờ anh lùi lại một bước, chậm rãi khép cửa lại, cô mới thở ra luồng khí vẫn nghẹn trong lồng ngực, nói tiếp: “Chắc chắn cảnh sát đã hỏi rồi, tình trạng của Ngô Triết bây giờ có thể giết người không?”

Ngôn Cách nhíu mày suy nghĩ một lát: “Tôi chỉ có thể nói, bệnh tình của anh ta khá nghiêm trọng, đã không còn ý thức của bản thân. Dù làm chuyện gì đi nữa, anh ta đều không biết việc mình đang làm.”

Chân Ý nhìn những bệnh nhân tâm thần vui tươi bên kia lưới nhựa, hơi chán chường: “Chính là nói có khả năng giết người.”

“So với giết người, tôi nghiêng về dùng từ tự vệ dành cho anh ta hơn.” Dáng người anh cao gầy mà rắn rỏi, áo blouse không nhuộm một hạt bụi tung bay trong gió.

“Ý anh là chỉ khi người khác gây uy hiếp cho anh ta, anh ta mới đánh lại phải không?” Chân Ý lại có tinh thần, dường như trong tiềm thức cô muốn vạch rõ quan hệ giữa Ngô Triết và vụ án.

“Nhưng mà...” Ngôn Cách dừng bước, nói: “Người bình thường dù có hành động cực kỳ bình thường đi nữa, cũng sẽ bị anh ta hiểu thành uy hiếp. Đây cũng là lí do tại sao anh ta là nghi phạm.”

Ngô Triết có thể giết người ư? Chân Ý nhìn ra ngoài cửa sổ suy tư. Cô không hy vọng cảnh sát quấy rầy Ngô Triết, nhưng lại hy vọng cảnh sát tập trung vào Ngô Triết để ít chú ý tới Tống Y. Bây giờ tình cảnh của Tống Y hết sức bất cực kỳ, nhưng cô ta vẫn gắng gượng. Người ngoài bàn tán ầm ĩ cả lên, người quan tâm tới Chân Ý trong văn phòng luật cũng ngày càng nhiều. Ngồi trong phòng làm việc mới nửa tiếng, người đến hỏi thăm cô về tiến độ vụ án nườm nượp không ngớt.

“Tống Y thế nào rồi, tôi cực thích phim cô ấy đóng, Chân Ý, cô phải cố gắng lên đó!”

“Đã nghĩ ra đối sách chưa, có cần tôi giúp đỡ không?”

Chân Ý đáp lại từng câu một: “Vẫn chưa tới nước đấy, không vội.” Cô biết tuy sau lưng có người hơi bất mãn với mình, nhưng không đến mức hục hặc với nhau. Lúc quan trọng, mọi người vẫn đoàn kết một lòng.

Dương Tư cũng lo lắng: “Ý, tin tức nói Tống Y là nghi phạm, cảnh sát đã bắt đầu hỏi thăm người bên cạnh cô ấy rồi. Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Những gì tớ biết không nhiều hơn cậu đâu, cũng xem tin tức thôi.” Chân Ý điềm tĩnh, nhưng thế nào không liên lạc không được rồi.

Cô gọi điện cho trợ lý của Tống Y, biết cô ta đang quay phim ở nội thành.

Cô rời khỏi phòng làm việc, vào thang máy, điện thoại vang lên, là văn phòng của Ngôn Cách gọi đến.

“Bây giờ có bận không?” giọng anh nhẹ nhàng trầm lắng, khiến trái tim Chân Ý không khỏi loạn nhịp.

“Chuẩn bị đi làm việc. Có chuyện gì à?”

“Ừ.”

Đến đây anh không nói tiếp, Chân Ý đợi vài giây liền thúc dục: “Anh nói đi.”

“Gặp mặt rồi nói.”

Chân Ý tò mò, anh tìm cô có việc gì nhỉ?

“Bây giờ em định đến tầng mười trung tâm thương mại West Edmonton, hay là hẹn ở chỗ khác?”

“West Edmonton, vừa khéo tôi có việc tạt qua.”

Đến West Edmonton, Chân Ý nhanh chóng tìm được cửa hàng Cartier ở khu B, đoàn phim của Tống Y đang quay cảnh cô ta và nam chính cùng đi mua nhẫn kim cương bị nữ phụ quấy rầy. Rất nhiều fan vây quanh trường quay.

Chân Ý không thích xem phim truyền hình, thi thoảng cũng thấy Tống Y trên tivi (Cô ta đóng quá nhiều phim truyền hình), dù mới xem qua đã có thể thấy khả năng diễn xuất khiến người ta khắc sâu ấn tượng của cô ta. Mỗi một ánh mắt mang muôn vàn ngụ ý, mỗi một động tác đều đột phá bất ngờ. Cô ta là kiểu nữ chính có khả năng vực dậy cả bộ phim.

Bấy giờ, Tống Y đứng trước máy quay và tấm hát sáng, diễn mấy cảnh liên mà không có NG(2). Đám đông xung quanh xem đến mê mẩn, trường quay yên lặng như tờ, cho đến khi nữ phụ sai sót liên tục mới gián đoạn. Cảnh cuối cùng, nữ phụ bị Tống Y chọc tức mà khóc, lại không dám tỏ thái độ trước mặt nam chính. Cảm xúc của diễn viên kia không đúng, không khóc nổi, NG liên tiếp mấy lần.

(2) Viết tắt của No Good, tức cảnh quay hỏng, phải quay lại.

Tống Y nhập vai và thoát vai cực nhanh, dạy nữ phụ khóc thế nào, làm mẫu cho cô ta, mới một giây nước mắt đã rơi xuống. Nữ phụ xem đến ngẩn ngơ, nhìn Tống Y với ánh mắt như nhìn nam chính. Tống Y an ủi xong, quay đầu thấy Chân Ý sắc mặt liền thay đổi.

Cô ta nói với đạo diễn rằng muốn nghỉ ngơi một lát, đi về phía Chân Ý. Có fan đấu tranh với vệ sĩ đòi xin chữ ký, cô ta thỏa mãn từng người một.

Tống Y nhận nước từ trợ lý, ngồi xuống ghé tựa, chậm rãi uống hết nửa chai mới ngược mắt nhìn Chân Ý: “Sao cô lại tới đây, đã nghĩ ra phương án đáp trả rồi à? Bây giờ tôi không có thời gian, hai tiếng nữa hãy bàn...” điệu bộ chờ Chân Ý xin lỗi sau vụ tranh cãi ở Cục Cảnh sát lần trước.

“Ký giấy hủy hợp đồng đi.” Chân Ý chẳng buồn làm nhảm với Tống Y, rút một xấp giấy mỏng trong cặp hồ sơ ra, ném qua cho cô ta. Trợ lý hoảng hồn, có người dám đối xử với đại minh tinh nhà mình như vậy sao.

Tống Y đột ngột lườm cô: “Cô! Chân Ý, cô biết cô sẽ tổn thất bao nhiêu tiền không?”

“Vậy phải xem tôi thích tiền của cô đến mức nào.”

Mặt Tống Y đỏ bừng, cô ta không muốn thẳng thắn với Chân Ý, cũng không muốn thay đổi luật sư. Hồi lâu sau, cô ta cắn răng: “Luật sư Chân, tôi cho rằng cô rất chính nghĩa.” Lần này cô ta không đùa cợt, cũng không giả vờ nịnh nọt. “Cô luôn đứng phe yếu thế, giúp Đường Thường chống lại Lâm Tử Dục, giúp tôi chống lại cảnh sát, tôi tưởng cô vì chính nghĩa.”

Chân Ý: “Chính nghĩa của tôi có thể dùng tiền mua, nếu muốn thì đưa tiền đây.”

“...” Dáng vẻ không hề lung lay đục nước béo cò này của Chân Ý thật sự y hết du côn, Tống Y càng không dám tin. “Vì thế cô đến để...”

“Này hiệp cô tăng lương.” Chân Ý khoanh tay, vô cùng trực lợi. “Cô không phối hợp với tôi, cái này không nói cái kia cũng không nói, trở thành bom hẹn

giờ gây ra sơ hở bất cứ lúc nào, tôi phải nghĩ cách giúp cô trong khi không biết gì cả. Hình thức này khiến tôi cực kỳ khó chịu. Lúc khó chịu tôi muốn đốt tiền. Cô không thể thẳng thắn với tôi, không bị tôi ràng buộc, có thể, phí đại diện gấp đôi.”

“Cô làm vậy là tổng tiền!”

“Tổng tiền là nghề nghiệp của tôi.” Chân Ý trừng mắt lại với Tống Y. “Cũng như nhau thôi, đều không phải là người chân thành gì cho cam.”

Tống Y cứng họng không nói được tiếng nào, sau khi cân nhắc: “Được. Gấp đôi. Về sau đừng hỏi những câu tôi không muốn trả lời.”

“Đồng ý.” Chân Ý cúi người đoạt lại giấy hủy hợp đồng trong tay Tống Y, rút một hợp đồng khác từ trong cặp tài liệu đưa cho cô ta. “Tôi đã hủy bỏ điều khoản “Người ủy thác phải hoàn toàn thành thật với luật sư” rồi. Đọc xong thấy không có vấn đề gì thì ký đi.”

Tống Y nhanh chóng ký tên.

Chân Ý đi xuống tầng gặp Ngôn Cách.

“Anh tìm em có chuyện gì?”

“Đã xác định được bệnh của giáo sư Chân rồi.”

“Bệnh?” Chân Ý kinh ngạc: “Không phải lần trước chỉ kiểm tra sức khỏe định kỳ thôi sao?”

“Em bận rộn quá lâu, không chú ý tới trí nhớ của ông nội em bắt đầu suy thoái rồi à?”

Thảo nào ông nội cả đời không lỡ hẹn, hôm đó rõ ràng đã hẹn với Ngôn Cách nhưng lại chạy đến bệnh viện. Ngẫm lại từng chuyện nhỏ trong mấy tháng gần đây, tim Chân Ý hoàn toàn loạn nhịp, không thể tin nổi: “Anh nói là bệnh Alzheimer(3)...”

(3) Một bệnh thoái hóa não nguyên phát, căn nguyên chưa rõ ràng, biểu hiện lâm sàng bản trạng thái mất trí nhớ tiến triển, không thể chữa được, thường khởi phát ở lứa tuổi trên 65.

“Mới giai đoạn đầu, đang điều trị. Không cần quá lo lắng.”

Tâm trạng Chân Ý rồi bời, nhìn bóng lưng thanh tú của anh, lòng cô tràn ngập hơi ấm: “Cảm ơn anh.”

“Sau này quan tâm ông cụ nhiều hơn.” Anh đáp. Lại hỏi: “Em đang điều tra vụ Lâm Tử Dục bị giết à?”

“Ừ.”

“Tôi đi cùng.”

“Tại sao?”

“Cảnh sát đang nghi ngờ Ngô Triết, tôi muốn xác nhận.”

Ecstasy nằm tiếp giáp khu quán bar. Đến tối, cảnh tượng ăn chơi hưởng lạc muôn màu muôn vẻ, trên đường đâu đâu cũng là xe hiệu, gái xinh, không khí tràn ngập thứ âm nhạc chất chúa. Chưa đến mùa hè, khung cảnh đã nóng bỏng đến mức khiến người ta phát sốt.

Chân Ý đứng ở ven đường, không thoải mái lắm, ừ thì cô cũng không phải loại con gái ngây thơ ngoan ngoãn gì cho cam, có điều... Cô nghiêng đầu nhìn Ngôn Cách đứng bên cạnh, áo trắng quần trắng, dáng vẻ thanh cao trong sáng, không hề ăn nhập với quang cảnh xung quanh.

Anh không giống loại đàn ông ra vẻ quân tử, bản thân anh toát lên vẻ lạnh nhạt mà anh không hay. Khuôn mặt và ánh mắt đều tinh khiết tởm tượng, không thể nhìn ra xiu xiu xúc nổi hay vượt quy củ. Phụ nữ nhiễm bụi trần thấy vậy đều tự biết xấu hổ, dù khí chất anh tuyệt vời, ngoại hình đẹp đẽ, họ cũng không dám tùy tiện tiếp cận. Thật sự hết như ném một lão tăng với đôi tai thanh tịnh vào kỹ viện vậy.

Chân Ý bậm môi. Cô đã hẹn với chủ hộp đêm chờ ở ngoài cửa. Cô khoanh tay, tròng mắt xoay tròn, chột nẩy lên chủ ý xấu xa trong đầu, hỏi Ngôn Cách: “Lát nữa anh muốn vào không?”

“Em cho rằng tôi làm tài xế riêng cho em à?”

“Không phải thế.” Chân Ý cười khề. “Phụ nữ ở đây rất cởi mở, bắt chuyện mời rượu này, nhảy nhót lôi kéo anh này, sợ anh không ứng phó nổi thôi.”

Ngôn Cách không lên tiếng, hàng mày hơi chau lại, ngẫm nghĩ.

Chân Ý cười trộm: “Ồ, xem ra anh chưa từng tới quán bar.”

Im lặng.

“Thảo nào anh không biết.” Chân Ý càng cố ý lừa bịp. “Người nơi này đều là bom hẹn giờ, cực kỳ đói khát đấy. Có khi còn tổ chức party tình dục. Anh nghĩ xem, không có chút gì đặc biệt sao hấp dẫn được Lâm Tử Dục chứ? Anh nhìn lại anh...” Cô như má mì ở lâu xanh, trắng trợn liếc nhìn anh từ trên xuống dưới. “Tuyệt đối là hàng loại A. Một khi đi vào, chặc chặc, cứ như lạc vào Nữ Nhi quốc đấy. Xem Tây Du Ký rồi chứ? Ai ai cũng muốn nhào tới cắn một phát.”

Nói xong cô vươn móng vuốt, làm điệu bộ quào cắn người.

“...” Mặt Ngôn Cách thêm sa sầm. “Nếu thật sự như em nói, sao em còn dám vào?”

“Xì.” Chân ý hást cằm. “Tên đàn ông nào tới chỗ em, không phải chỉ còn đường chết sao?”

Ngôn Cách: “...”

Đang nói thì chủ hộp đêm đã tới, là một thanh niên hoạt bát tên Sách Lỗi. Anh ta vừa xuống xe đã mỉm cười: “Xin lỗi, tôi bị kẹt xe.”

Chân Ý nói: “Là chúng tôi làm phiền anh.”

“Không phiền, cảnh sát cũng tới ba bốn lượt rồi.”

Sách Lỗi dẫn họ vào, băng qua hành lang dài mờ tối, phía trước vọng đến tiếng nhạc. Ngôn Cách đi sau cùng, thấy sắp vào đại sảnh đột nhiên kéo cánh tay Chân Ý.

Chân Ý quay đầu lại, kinh ngạc: “Sao thế?”

Không biết có phải vì đèn màu hay không, khuôn mặt trắng trẻo của anh ửng đỏ, giọng nói rất khê: “Những gì em vừa nói đều là giả phải không?”

Chân Ý ngẩn ngơ một giây, khi lấy lại phản ứng thì cười khê: “Ngôn Cách, anh vẫn đáng yêu như vậy, em thích anh chết mất.”

“...”

Anh đèn mập mờ u ám, khách khứa ngồi túm năm tụm ba bên bàn nhỏ hoặc uống rượu thì thầm ở ghế dài, không khí vô cùng nhàn tản. Trên sàn có người nhảy, nhưng bây giờ đang phát nhạc nhẹ, không sôi nổi lắm.

Đi lên theo cầu thang ở góc sảnh, tới tầng hai là khu phòng riêng. Dọc theo đường đi chỉ có hai máy quay, lại đặt ở góc không thẳng, có góc chết như Tư Côi nói, đi sát tường là có thể tránh. Chân Ý nói: “Góc độ của máy quay này không đủ rộng.”

“Chỗ chúng tôi là quán rượu cao cấp, người tới đây đều là minh tinh hay đại gia, lắp camera chỉ để đối phó thôi, nhiều khi không bật.”

Chân Ý nhìn đồng hồ đeo tay, 10 giờ rưỡi tối, tầng hai lại không một bóng người. Đèn ở biển số phòng riêng đều tắt ngóm, cho thấy không có ai cả. Nhìn quanh quất, hướng họ vừa đi tới là lối ra suy nhất, cuối hành lang là lối thoát hiểm đóng kín.

“Có thể đi qua cánh cửa kia không?”

“Không thể, mặc dù là lối thoát hiểm, nhưng để phòng trộm nên khóa quanh năm.”

“Sao a nh biết hôm xảy ra vụ án không có ai đi qua cánh cửa đó?”

“Chìa khóa ở nhà tôi, đối diện cánh cửa có một camera nhỏ. Đừng nói hôm xảy ra vụ án, mấy tháng nay đều chẳng có một bóng người.”

“Tôi rồi mà không có ai đến máy phòng riêng này sao?”

“Bên ngoài có ghế dài, đã đủ riêng tư rồi. Đặt phòng riêng lại khiến người ta nghĩ xa xôi. Nếu thực sự muốn làm gì thì đến thẳng khách sạn. Các mình tinh đến đây chỉ muốn trải nghiệm không khí quán bar, trốn trong phòng riêng không thú vị.”

“Vậy anh cảm thấy tại sao Lâm Tử Dục phải lên tầng?”

Sách Lỗi vò đầu: “Nếu ai tìm tôi nói chuyện gì đó, chắc tôi sẽ lên đây. Bên trên yên tĩnh.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Chân Ý mỉm cười, đẩy cánh cửa căn phòng xảy ra vụ án. Việc lấy chứng cứ và dọn dẹp đã xong từ lâu, nhưng dường như căn phòng vẫn còn mùi máu tanh thoang thoảng.

“Ai phát hiện ra nạn nhân?”

“Là bác gái dọn phòng vệ sinh. Bác ấy sợ chết khiếp, tôi cũng sợ quá chừng, trước kia có cảnh tượng nào tôi chưa từng thấy chứ. Nhưng cảnh ấy thật sự quá rùng rợn.” Sách Lỗi hơi run. “Nhìn thân dưới của anh ta thật sự...”

“Hung khí ở chỗ các anh phải không?” Chân Ý hỏi.

“trong phòng riêng có đặt dao gọt trái cây, kiểu dáng bình thường, có thể mua ở siêu thị. Cắm trên ngực anh ta.”

“Vết máu như thế nào?”

“Trên giường đầy máu, quần áo bị cởi của Lâm Tử Dục cũng thế, nhưng những nơi khác rất sạch sẽ.”

“Sạch sẽ?” Chân Ý vừa suy nghĩ vừa lẩm bẫm: “Bởi vì hung thủ dùng quần áo của hắn để tự bảo vệ, tránh làm bản thân bị thương tổn bởi vũ khí sắc bén, cũng không bị dính máu.”

Sách Lỗi kinh ngạc: “Sao cô biết?”

“Rõ thế còn gì, dùng vải bao quanh, còn có thể gây nhiễu loạn công tác phân tích vết máu của cảnh sát. Là người rất thông minh.”

Im phăng phắc.

Chân Ý quay đầu lại: “Nhìn gì thế?”

“Nghe là lạ, hình như cô rất am hiểu.”

“Ha ha, bởi vì nếu tôi giết người, tôi cũng sẽ cẩn thận như vậy thôi!”

“Đừng nói thế, ghê lắm.” Sách Lỗi chà tay. “Ở phương diện này, luật sư đều tài giỏi thế à?”

“Trông không giống nhưng tôi xuất thân từ ngành điều tra tội phạm chính quy đây.”

Chủ hộp đêm nói: “Tinh ranh như vậy trái lại thật sự không giống.”

Nghe vậy, Ngôn Cách nhìn về phía Chân Ý. Bây giờ cô đang kiểm tra ốc vít trên lưới chống trộm của cửa sổ, đầu gần như kề sát bệ cửa. Dưới ánh đèn chiếu qua bụi cây bên ngoài, gương mặt cô trắng tựa gốm sứ, đôi mắt linh động đong đầy vẻ chuyên chú, như thể chứa đựng màn đêm, sâu thẳm vô cùng. Bên cạnh chiếc mũi nhỏ mà thẳng, góc rèm cửa sổ khẽ phấp phới theo nhịp thở.

Không giống ư? Anh không cảm thấy vậy.

Cô luôn hớn hờ kỳ quặc, không đầu vào đâu, nhưng một khi quan tâm đến một việc nào đó, cô nhất định có thể dốc hết lòng nhiệt tình và sự chuyên tâm mà người thường không thể bỏ ra, như thể gắng hết sức để sống vậy. Khi yêu điên cuồng như dốc hết mạng sống, khi làm việc kiên cường như trút hết khả năng.

Con người nhiệt huyết và cháy bỏng đến vậy, thông thường không có việc gì là không thể làm.

Từng được cô theo đuổi như thế, anh đã được hời rồi.

Chân Ý nhìn một lượt, đã hiểu điểm chính, cảm ơn chủ hộp đêm, khi ra khỏi phòng lại sững sờ.

Đối diện hành lang treo một bức tranh, cô gái rơi xuống từ tòa nhà cao cao, dáng điệu tuyệt đẹp như đang bay liệng. Trên tấm kính của khung cảnh có một cái bóng mờ ảo, phản chiếu ánh mắt kinh ngạc của Chân Ý, bức tường trống trải, cửa tò vò và con số 31 màu đen trên cửa.

Cô không khỏi lấy làm lạ. Giác mơ của Ngô Triết chỉ là mơ thôi ư?

Ngôn Cách cũng nhìn thấy, anh đã nghe Chân Ý thuật lại đoạn đối thoại với Ngô Triết, vì thế nhìn thấy cảnh này, anh cũng hơi nhú mày: “Hoặc là Ngô Triết đã tới đây, hoặc là hung thủ từng tiếp xúc với Ngô Triết.”

Xuống đại sảnh, Sách Lỗi rất khách sáo nói: “Đừng đi vội. Chỗ tôi không có gì khác, mời hai bạn ly cocktail vậy.”

“Được, Black Jack.”

“Độc đáo.” Anh ta mỉm cười. Nước trái cây, đá, cafe, rượu, pha chế vô cùng thành thạo.

Chân Ý ngồi trên ghế cao, hỏi Ngôn Cách: “Còn anh?”

“Lái xe.”

“Nồng độ thấp lắm, như nước trái cây thôi.”

“Không muốn.”

“Anh chỉ biết nói không muốn thôi à.” Chân Ý khẽ bặm môi. Hồi niên thiếu ở Thâm Thành, “không muốn” là từ anh nói với cô thường xuyên nhất. Bây giờ nghe vậy, hơi hơi có cảm giác như thời gian đảo lộn.

Cô chổng cằm nhìn Sách Lỗi pha chế, ánh mắt Ngôn Cách dừng ở giá rượu sau lưng anh ta: “Khách gửi rượu có nhiều không?”

“Một phần nhỏ.”

“Lâm Tử Dục thì sao?”

“Có gửi, cảnh sát lấy một ít đi xét nghiệm, vẫn còn thừa lại ở đó.” Anh ta quay đầu lại hất cằm chỉ bình rượu màu vàng trên giá.

Bởi sự quan sát tỉ mỉ của Ngôn Cách, Chân Ý có ý tưởng mới, rượu của Lâm Tử Dục cũng là điểm mấu chốt. Cô nghiêng đầu nhìn Ngôn Cách, mỉm cười đầy thâm ý, Ngôn Cách vẫn lặng thinh, nhưng hai người đều hiểu rõ lòng nhau.

Cô ngẫm nghĩ một lát, đưa chân cọ lên chân anh, nghiêng người kề sát anh, cố ý hà hơi bên tai anh: “Anh giỏi quá đi mất.”

Trước sự chòng gheo như có như không của cô, Ngôn Cách không lên tiếng.

Chân Ý tự đùa tự vui, cười hì hì ngồi ngay ngắn lại, vừa uống rượu vừa suy nghĩ:

Thứ nhất, hung thủ không thể chạy trốn theo lối cửa sổ, sau khi vụ án xảy ra kẻ đó vẫn ở hộp đêm.

Thứ hai, cảnh sát đã lấy rượu Lâm Tử Dục gửi lại đi xét nghiệm, chứng tỏ khám nghiệm tử thi cho thấy trong cơ thể hắn có thuốc; tại sao lại bỏ thuốc, nếu trút giận không phải nên để nạn nhân tỉnh táo sẽ tốt hơn sao? Lâm Tử Dục là khách quen của hộp đêm, tính cảnh giác không thể thấp được, hung thủ tiếp cận và bỏ thuốc bằng cách nào?

Xem ra, hung thủ là kẻ thông minh, cẩn thận, bình tĩnh, có khả năng phân tích sát cao. Trên phương diện Điều tra học, hẳn hẳn là đã sớm nghiên cứu về những kẻ có tiền án tiền sự có liên quan.

Chân Ý nghiêng đầu suy tư, chợt nghe thấy chất giọng lạnh lạnh của Ngôn Cách: “Có một điểm khó hiểu.”

“Gì cơ?” Chân Ý nghiêng đầu qua, đôi mắt sáng rực nhìn Ngôn Cách chăm chăm.

Anh không quen lắm, quay đầu đi chỗ khác: “Có thể thấy hung thủ đã sắp đặt kỹ lưỡng, mưu đồ từ lâu. Nhưng hung khí giết người là dao gọt trái cây và lưỡi dao cạo râu đều tìm thấy ở quán bar ngay lúc đó, không lý lạ sao?”

Chân Ý sững sốt, chưa kịp nghĩ thì điện thoại đã đổ chuông, là Tống Y. Giọng nói rất gấp: “Luật sư Chân, cảnh sát bắt tôi đến Cục Cảnh sát rồi. Cô nhất định phải cứu tôi, tôi không giết người!”

Khi Chân Ý đến Cục Cảnh sát, bên ngoài có rất nhiều phóng viên. Vừa trông thấy cô, toàn bộ ủa tới như ong vỡ tổ: “Cảnh sát đã phát hiện ra chứng cứ mấu chốt, Tống Y thật sự là hung thủ sao?”

“Có liên quan gì tới vụ án của Đường Thường không?”

Dù là tối muộn, Chân Ý vẫn đeo kính râm, khăn quàng cổ và mũ che nắng, cổ áo dựng thẳng, nhanh chân chen qua đám người. Mấy tháng trước đó đã đủ khiến cô ghét cây ghét đấng lũ nhà báo này.

Trong phòng gặp mặt, Tống Y cúi gằm, tâm trạng suy sụp, không còn vẻ giả lả vênh váo thường ngày, vừa trông thấy Chân Ý đã nghẹn ngào: “Luật sư Chân...”

“Tôi biết hết rồi.” Chân Ý thở dài: “Tống Y, cô giấu diếm nhiều quá, cô nói cô chưa từng đến căn phòng xảy ra vụ án, nhưng cảnh sát lại phát hiện ra sợi tóc của cô trên rèm cửa sổ. Điều này vô cùng bất lợi cho cô. Rốt cuộc là sao đây?”

“Tôi không biết nên nói thế nào.” Giọng Tống Y rất thấp.

“Tôi có thời gian chờ cô.” Chân Ý nói chậm lại: “Cô phải nhớ rằng, chỉ khi cô nói thật, tôi mới có thể thật sự giúp cô được.”

Tống Y đỡ trán, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Xin lỗi, là tôi biến thái. Tôi hận tội phạm cưỡng hiếp như Lâm Tử Dục, vì thế tôi chạy vào hiện trường gây án. Cô không biết đâu, nhìn thấy hắn chết thảm như vậy, trong lòng tôi vui sướng biết bao.” Nói đến đây, khóe miệng cô ta nở nụ cười hung tàn.

“Tôi hiểu.” Chân Ý suy tính trong chốc lát. “Bây giờ tôi cần cô nói nguyên nhân cô mất khống chế trong quá trình phát hiện nói dối. Cảnh sát sẽ điều tra, tôi không mong có thêm lần nữa trở tay không kịp.”

Dưới bóng đèn sợi đốt, sắc mặt Tống Y tái nhợt đến đáng sợ: “Luật sư Chân, tôi khiến cô khó xử phải không? Xin lỗi.”

“Tôi không cần cô nói xin lỗi, tôi chỉ muốn biện hộ giúp cô.”

Tống Y ngẩn ngơ một giây, vẻ mặt dần dần quạnh quẽ.”

“Cô biết không? Tôi chưa bao giờ muốn làm diễn viên. Diễn đâu phải là mình, không có cuộc sống của mình, đeo mặt nạ trước truyền thông và người hâm mộ của mình. Để nổi tiếng và có vị trí cao hơn, tôi đã hi sinh rất nhiều. Nhưng đối với tôi mà nói vẫn còn tốt chán, dù sao trước khi vào nghề này tôi đã không còn gì để mất rồi.” Cô ta cười nhạt, vô cùng bình tĩnh. “Tôi thích vẽ, muốn làm họa sĩ. Nhưng năm mười sáu tuổi, vào một ngày tôi không bao giờ quên được, tôi về nhà quá muộn, lúc đi ngang qua ngõ hẻm... có sáu người, có một tên rất béo rất nặng rất ghê tởm, dạ dày tôi cũng bị bóp nghẹt...”

“Cô Tống, cô không cần phải nói những chi tiết này...” ánh mắt Chân Ý không biết nhìn đâu, vừa ngước mắt lên đã bị ánh đèn rọi tới đau nhói.

“Chúng không tài nào vào được.” Tống Y không nghe, thản nhiên tiếp tục: “Chúng thô bạo thử, từng tên từng tên một, tôi đau đến mức hận không thể móc tim mình ra, đau đến mức khóc gọi mẹ, kết quả mang lại nỗi nhục nhã dung tục cho từ mẹ này. Chúng đã được như ý, tôi không ngờ thời gian lại chậm chạp đến

thế, mỗi một giây bị xé lẻ đến vô hạn. Sau khi xong chuyện, chúng nhục mạ tôi, tiếu lên người tôi. Tôi chảy máu mũi, bên trong cơ thể bị rách toạc, nằm viện rất lâu. Mẹ tôi không có cửa mà đi khiếu nại, ở thành phố nhỏ này mấy tên kia có thể một tay che trời, cảnh sát nói dối không chớp mắt. Mẹ tôi cùng đường bí lối đành phải giăng biểu ngữ kêu oan, ngược lại bị đánh. Bà tự sát, cho rằng có thể gây chú ý, nhưng không thể.”

Chân Ý siết chặt nắm đấm, huyết thái dương đập thành thạch đầu nhói, thăm kích xã hội trên bản tin đang ở ngay trước mặt cô, nội tâm cô bị chấn đến tột đỉnh.

“Tiếp tục sống quả thật rất khó, rất đau khổ!” Tống Y mỉm cười. “Nhưng tôi không dừng cảm như mẹ, tôi sợ chết, bèn làm gái kiếm tiền phẫu thuật sửa mặt, chuyên sang làm người mẫu. Trước kia tôi còn xinh đẹp hơn bây giờ, cô có tin không?”

Cô ta quay đầu nhìn Chân Ý, Chân Ý đã không nói nên lời.

“Bởi vì họ nợ tôi một câu trả lời thỏa đáng, một phiên tòa xét xử, tôi mới đứng về phía Đường Thường, tôi mới hiểu tất cả về cô ấy, mới cảm hận đấm Lâm Tử Dục. Không phải tôi đi vệ sinh, tôi lo lắng Lâm Tử Dục lại định giờ trò đòi bại. Nhưng dù tôi nhìn thấy cái gì, nghe thấy điều chi, tâm trạng lúc đó của tôi... A...” Cô ta nhắm hờ mắt lại, thở hắt thật dài, khóe môi nở nụ cười thỏa mãn. “Quá kích động, quá vui sướng. Đó là ngày vui nhất của tôi trong mấy năm nay. Bây giờ nghĩ lại, cuộc đời tôi không thể thảm đến mức đấy nữa. Cô nói xem, tôi sẽ giao người đem lại niềm vui sướng cho tôi vào tay cảnh sát ư?”

Trước kia Chân Ý tự nói với mình, luật sư đừng nên xử trí theo cảm tính, nhưng giờ khắc này: “Tống Y, cho dù cô giết người, tôi cũng không để cô phải đền mạng.”

“Cô...”

“Trước khi gặp cô, tôi đã thông báo với Tư Côi rằng tình hình của cô rất không lạc quan, cô ấy nói với tôi nếu không phải do cô giết, ắt phải khiến cô nói ra người đó là ai. Nhưng hiện giờ, cô hãy nghe cho kỹ đây, cô không muốn nói thì đừng nói với bất cứ ai cả, bao gồm cả tôi.” Cô hứa hẹn: “Về phần làm sao đối phó với cảnh sát, cứ giao cho tôi.”

“Nhưng chính nghĩa...”

“Đừng màng đến cái thứ chính nghĩa đó nữa đi!”

Trong phòng thẩm vấn, ánh đèn diu diu chiếu vào khuôn mặt trắng nhợt của Tống Y, so với một Tống Y chói lọi trên màn ảnh, bây giờ cô ta mang vẻ đẹp thanh khiết không sao tả xiết. Chân Ý ngồi bên cạnh cô ta, mặt không cảm xúc.

Trước khi thẩm vấn, Tư Côi trần thuật: “Cô Tống, chúng tôi tìm thấy một sợi tóc đen ánh đỏ rượu vang, giống với màu tóc cô. Hôm qua chúng tôi đã lấy tóc cô đối chiếu phân tích nguyên tố, kết quả vật chứng này thuộc về cô. Cô nói không có mặt ở hiện trường vụ án, nên giải thích thế nào đây?”

Cảnh sát Lâm: “Chúng tôi cho cô cơ hội cuối cùng để làm nhân chứng, nếu không, một khi trở thành bị cáo, việc này sẽ mang đến tổn hại không thể vực dậy cho sự nghiệp và danh dự của cô. Vì thế mong cô hãy cố phối hợp...”

“Anh đang uy hiếp tôi đấy à?”

“Nếu cô muốn hiểu như vậy.” Cảnh sát Lâm không nói quanh co. “Cô Tống, chúng tôi đã điều tra quá khứ của cô, mặc dù vô cùng thông cảm nhưng chúng tôi cho rằng cô có đầy đủ động cơ giết người. Nếu chuyện này thu hút sự chú ý của công chúng, người chịu tổn thất lớn nhất là cô.”

“Cảm ơn ngài đã rắc thứ muối thông cảm lên vết thương của tôi.” Tống Y châm biếm, vẻ mặt lạnh tanh như không phải chuyện của mình, nhưng rõ ràng thái độ rất mạnh mẽ, khác hẳn cô nàng hiền lành và thấp thỏm trong lần thẩm vấn trước.

Tư Côi nhìn Chân Ý, cô rất bình thản, không lên tiếng, không quan tâm. Nhưng Tư Côi biết, Tống Y lột xác trở thành như vậy hoàn toàn nhờ Chân Ý ban tặng. Họ đã sơ suất rồi. Từ khi nghi ngờ đó là tóc của Tống Y họ nên thẩm vấn ngay. Nhưng họ không làm vậy, khoảng thời gian đó đã đủ để Chân Ý trang bị cho Tống Y kín kẽ.

Cảnh sát Lâm hỏi: “Giải thích chuyện sợi tóc trước đi.”

Tống Y nhún vai: “Có người vu oan tôi chứ sao. Anh cảnh sát, người Lâm Tử Dục gây hấn nào có ít? Đừng thấy dạo gần đây hấn gây ra vụ án lớn liền cho rằng kẻ giết hấn nhất định có liên quan tới Đường Thường. Có lẽ kẻ có thù với hấn ở những phương diện khác tung hỏa mù. Các anh có thể loại trừ khả năng này không?”

Đúng là cảnh sát không thể loại trừ, cảnh sát Lâm á khẩu. Tư Côi nghĩ, quả nhiên Chân Ý đã giở mánh khéo, cô lắc đầu: “Không chỉ như vậy, cô Tống, chúng tôi tìm được một nhân chứng đã thấy cô đi vào hành lang đó.”

Nghe được tin đột phát, Tống Y vẫn điềm nhiên: “Lời của nhân chứng chưa chắc đã chính xác.”

Tư Côi nhớ lại quá trình phát hiện nói dối cách đây không lâu, hỏi: “Cô Tống, hoặc cô là hung thủ, hoặc cô biết hung thủ? Hai vế này, có một vế đúng phải không?”

Tống Y nhìn Tư Côi, Tư Côi phán đoán theo nét mặt của cô ta: “Là đúng.”

Tống Y không hề ngạc nhiên: “Nếu các người nghi ngờ tôi, chứng cứ đủ để chụp cho tôi cái mũ nghi phạm quan trọng, lại không đủ để định tội tôi. Cho dù ra tòa, tôi cũng không sợ. Nếu các người muốn uy hiếp tôi, vậy hẹn gặp lại trên tòa án dân sự.”

Tống Y tuyệt đối không thể tự nghĩ ra lời này. Tư Côi liếc nhìn Chân Ý.

“Cô nói cô không giết người, là hung thủ để lại tóc ở hiện trường vu oan cho cô. Dưới tình huống ấy mà cô vẫn bao che cho hung thủ, về tình và về lý đều khó nói cho xuôi.” Tư Côi xét hỏi tới ngọn ngành.

Tống Y không hoảng hốt: “ Tại sao các người lại muốn bắt hung thủ.”

“Tội ác ắt phải bị trừng phạt. Duy trì chính nghĩa của xã hội.”

“Thật trùng hợp, đây cũng là nguyên nhân tôi không muốn cho các người bắt được hung thủ.” Tống Y cười: “Đám Lâm Tử Dục cưỡng hiếp hại chết Đường Thường, vốn đáng chết. Khi đó các người làm gì, trừng phạt tội ác ư? Không hề, các người để chúng nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật, khiến trái tim bao người tin tưởng công lý trở nên nguội lạnh. Bây giờ lại nói công bằng gì chứ? Đúng, người ta có chỗ chống lưng vững chắc, các người đành phải cúi đầu trước thực tế. Nhưng sau khi cúi đầu khom lưng, vứt bỏ niềm tin trước cường quyền, các người không có tư cách nói mấy lời công bằng với những kẻ thấp cổ bé họng. Mền nắn rần buông là điều các người nên làm ư? Ba tên phạm tội cưỡng hiếp cùng Lâm Tử Dục không bị tình nghi sao? Các người dám chất vấn chúng như chất vấn tôi không?”

Tư Côi im lặng. Cô biết thật ra toàn bộ những lời này xuất phát từ Chân Ý.

“Đã như vậy, chỉ có thể ra tòa án hình sự thôi.” Cảnh sát Lâm nói: “Hơn nữa, tội anh ta phạm phải đã có pháp luật phán định, tội đó vốn không đáng chết.”

“Tội của hắn không đáng chết, người bị hắn hủy hoại là đáng đời. Hắn sẽ không biết lỗi, nhốt hai ba năm ra tù, người bị hại được xem là gì chứ? Mỗi đày đọa họ phải chịu đựng là trò cười sao?” Mặt Tống Y không chút cảm xúc, đôi mắt to trống rỗng lại nhuốm một lớp hơi nước. “Hình phạt đầy là cái bạt tai các người dành cho những kẻ bị hại vô tội tin tưởng pháp chế! Lúc nhật xác Đường Thường, các người có dám nhìn vào mắt cô ấy không? Nếu các người không bảo vệ tội, cũng đừng yêu cầu xa vời rằng tôi sẽ tuân thủ quy tắc của các người.”

Cô ta gằn từng câu từng chữ nặng nề, móng tay bầu chặt lấy mép bàn. Khóe môi cô ta cô giật, khuôn mặt hiện lên ý cười ác liệt mà điên cuồng: “Tôi không nói một chữ nào hết. Tôi không giết người, sợ gì chứ. Muốn uy hiếp tôi thì nhanh đi. Nếu tôi xin tha thứ, nếu tôi nói một chữ sợ, vậy năm đó tôi bị cưỡng hiếp là đáng đời!!!”

Đỉnh đầu Tư Côi nổ tung, gai ốc khắp người sồn hết cả lên; cảnh sát Lâm trĩu nặng và im lìm, sắc mặt trắng bệch.

Lời lên án quyết liệt và bi thương của Tống Y vang vọng trong phòng thẩm vấn chật hẹp. Không ai lên tiếng, tĩnh lặng và buồn thương hệt cái chết.

Một lúc lâu sau, Tống Y buông tay, chậm rãi dựa vào ghế, khuôn mặt vô cảm, rất bình tĩnh, chỉ có nước mắt lăn dài trên gò má.

Màn thẩm vấn kết thúc như vậy.

Chân Ý vẫn không nói gì, cuối cùng chỉ nói một câu: “Người ủy thác của tôi xin được bảo lãnh chờ xét xử.”

Lúc rời đi, Chân Ý hỏi Tư Côi: “Các cậu có...”

“Tuyệt đối không. Tớ bảo đảm không hề nguy hại nhân chúng và vật chúng!”

“Tớ tin. Vì vậy gặp trên tòa nhé.”

Chân Ý mím môi, chuẩn bị rời đi, Tư Côi gọi cô lại: “Chân!”

“Gì thế?”

“Cậu dặn Tống Y nói vậy à?”

“Ừ.”

“Như vậy, cậu...”

“Tớ dốc hết tất cả đứng về phía cô ấy.”

Tư Côi bỗng buồn thương khó hiểu: “Chân, cậu chắc chắn cậu không phải đang trút giận chứ?”

“Trút giận gì cơ?”

“Đường Thường. Cậu thật sự đã thoát khỏi vụ án của Đường Thường chưa?” Tư Côi nhíu mày nhìn cô, rất đau lòng. “Sớm chiều ở bên cô ấy suốt bốn tháng trời, bao nỗi thảm thương, căm hận và tuyệt vọng của cô ấy đều trút lên đầu cậu, và cả cái chết của cô ấy nữa. Cậu đã nói chuyện với chuyên gia tư vấn tâm lý chưa?”

“Tớ không cần!” Chân Ý xoay người. “Tớ kiên gan hơn cậu tưởng, cũng không tốt bụng như cậu nghĩ đâu.”

Đêm hôm trước Dương Tư làm thêm giờ, để lỡ chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, bèn qua căn hộ của Chân Ý ở nhờ. Sáng sớm đi ngang qua phòng Chân Ý, thấy cô đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, đang mặc quần áo trước gương, Dương Tư dựa vào cửa, hỏi: “Sớm vậy, đi đâu thế?”

”Điều tra vụ án.” Chân Ý nói ngắn gọn.

Ngôn Cách phát hiện, số đăng ký của bệnh viện cho thấy em gái của Ngô Triết đã đưa anh ta nhập viện, nhưng từ đó mất liên lạc. Trong vali của Ngô Triết có một chiếc máy tính bảng lưu bộ phim kinh dị Tiếng hét kinh hoàng do Tống Y thủ vai. Trong đó có hình ảnh Tống Y nhảy từ sân thượng xuống rìa tầng 31, cũng có bức tường trông trải, cửa tò vò và mấy con số màu đen y hệt.

Ngôn Cách nói đây là một trong những nguyên nhân cảnh sát nghi ngờ Tống Y. Nhưng bởi vì quá kỳ quặc nên trước đó không nhắc đến. Anh liên lạc với người nhà anh ta, mong rằng có thể tìm hiểu hoàn cảnh của Ngô Triết từ chỗ Đường Vũ - em gái Đường Thường. Chân Ý cũng muốn đi điều tra.

Dương Tư hỏi: “Nghe nói Tống Y đã tặng phí đại diện, mấy người trước đó dè bủ cậu sắp tức chết rồi.”

Chân Ý lại rất độ lượng: “Bao giờ vụ án này kết thúc, tớ sẽ mua quần áo thật đẹp cho cậu. Ngoan nào.” Cô gửi một nụ hôn gió tới Dương Tư qua gương.

Dương Tư phôi hợp chu môi: “Gần đây có thuận lợi không? Tin tức nói rằng phải thành lập án hình sự. Càng ngày càng nhiều người nghi ngờ Tống Y.”

”Theo tin tức, Tống Y đang làm gì thế?” Chân Ý soi gương tô son màu tươi sáng, phát âm không rõ.

”Bình thân quay phim ở trung tâm nội thành, trông cứ như cây ngay không sợ chết đứng.”

”Ừm.” Là Chân Ý đề nghị Tống Y tiếp tục bình thân làm việc, nói cái này gọi là sĩ khí.

Chân Ý chải chuốt đến độ ngay cả sợi tóc cũng đẹp đẽ, đứng ở ven đường chờ Ngôn Cách đón cô. Xe ô tô dừng lại ven đường, anh đã lịch thiệp thành thói, xuống xe mở cửa cho cô, nhưng không nhìn cô thêm một giây vì vẻ ngoài xinh đẹp khác lạ hôm nay. Có lẽ, anh không chú ý tới sự khác biệt của cô. Cô không biết, trong ấn tượng của anh, cô luôn rục rờ và tràn trề sức sống.

Anh không khen ngợi, Chân Ý cũng không hề nản lòng, ăn diện cho mình xem tâm trạng cũng tốt mà. Cái gì mà phụ nữ làm đẹp vì người thương chứ, phải là con gái trang điểm để mình thương mới đúng. Cô muốn bản thân trải qua mỗi ngày thật xinh đẹp.

Đường Vũ ở xóm lao động, ban đầu bởi vì thừa kiện tiền nên đã bán căn nhà thế chấp dọn sang đây ở. Điều kiện sống xuống dốc không phanh. Đến vùng giáp ranh, xe không vào được nữa. Ngôn Cách và Chân Ý đi bộ vào. Con đường chật hẹp, những tòa nhà xưa cũ nằm san sát, dây phơi quần áo giữa không trung chia bầu trời thành những khối nhỏ không theo quy tắc, treo đầy quần áo, áo lót phụ nữ và quần lót của đàn ông tung bay theo gió.

Chiếc xe bán quả sáng chở thức ăn đầy dầu mỡ chạy ngang qua, Chân Ý nghiêng người nhường lối, chạm nhẹ vào Ngôn Cách.

Anh cup mắt xuống nhìn thẳng vào cô, quả thật hôm nay cô rất lóa mắt, xung quanh là khu ổ chuột huyền ảo buổi sáng, cô lại mang đôi giày cao gót như đi trên sân khấu chữ T, tỏa ra ánh sáng lấp lánh; không hiểu sao khiến anh nhớ tới một bức tranh: Giữa đồng cỏ nát hoang tàn, diễn viên múa ba lê xinh đẹp nổi bật đứng đó.

Anh không phải người mù, cũng không phải nhìn không thấu.

Cô bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, nhoen môi cười, mặt mày hơn hờ đùa giỡn: “Có đẹp không?”

Dáng vẻ anh vẫn bình lặng: “Lúc làm việc em đều mặc thế này à?”

”Bác sĩ Ngôn, anh đang khen em đấy ư?” Cô không đáp mà hỏi ngược lại, nụ cười tươi hơn nữa.

”Em đang ve vãn sao?”

”Nghĩ hay thật đấy.” Chân Ý nhướn mày, hất cằm, đi về phía trước.

Ngôn Cách vẫn thờ ơ, nhưng trong mắt lại thoáng qua vẻ dụi dàng.

”Cảm ơn anh đã cho phép em đi cùng.” Thịnh thoảng Chân Ý quay đầu lại.

”Anh hẹn Đường Vũ tìm hiểu hoàn cảnh gia đình của Ngô Triết để làm sổ đăng ký, cô ta mới phối hợp. Nếu em nói đến điều tra, chắc chắn cô ta sẽ trốn tránh không gặp. Tính cách cô ta vốn quyết liệt, không giống Đường Thường.” Dứt lời, cô ngừng một giây, giọng nói thấp xuống. “Thật ra có nhiều điểm rất giống.”

Ngôn Cách đi sau cô: “Văn phòng luật thường có chuyên gia tư vấn tâm lý phải không?”

”Ừ, là sếp của chỗ em đấy, anh ấy rất chuyên nghiệp.”

”Em từng nhờ tư vấn chưa?”

”Em rất ổn mà, tại sao phải nhờ tư vấn chứ.” Hình như cô rất chống đối.

Ngôn Cách không hỏi nữa.

Họ nhanh chóng tìm được chỗ ở của Đường Vũ, tại một ngôi nhà nhỏ không giấy tờ bảy tầng, mỗi tầng chia làm vô số những căn phòng nhỏ. Hành lang ngập ngụa mùi khói bếp. Căn của Đường Vũ chỉ có một phòng; nội cơm điện, giường và tủ quần áo đơn giản chen chúc với nhau. Thật sự không biết ba triệu kia dùng làm gì rồi. Đường Vũ chỉ hẹn với Ngôn Cách, nhìn thấy Chân Ý thì tỏ ra rất bất ngờ. 9 giờ rưỡi cô ta đi làm, không có thời gian hàn huyên. Ngôn Cách cầm bản khai hỏi cô ta về tình hình gia đình Ngô Triết, chỗ ở của bố mẹ và phương thức liên lạc.

”Sao cô vẫn ở đây?” Chân Ý ra vẻ hỏi vu vơ.

Sắc mặt Đường Vũ không tốt: “Tiền Đường Thường dùng mạng đời lấy để tôi hưởng thụ à?”

Chân Ý nhìn quanh. Căn phòng rất nhỏ, đồ đạc rất nhiều, nhưng không hề lộn xộn, sắp xếp rất ngăn nắp. Trên bệ cửa sổ trồng mấy bồn hoa nở rục rở. Gầm giường nhét mấy con búp bê, đầu giường bày ảnh chụp chung với Đường Thường. Trên tường dán kín mít đủ loại ảnh, cô ta và nam nữ muôn hình vạn

trạng ôm vai kẻ má. Điều này không lấy làm lạ, cô ta làm huấn luyện viên ở một phòng gym tại thành phố K.

”Tôi nhớ công việc cô làm cách ngày, 10 giờ rưỡi tối tan ca. Mệt lắm nhỉ.” Giọng Chân Ý ra điều băng quơ.

”Ừ.”

”Hôm nay là ngày chẵn. Ở, thứ Bảy hôm xảy ra vụ án cũng là ngày chẵn. 10 giờ rưỡi cô tan làm, Lâm Tử Dục chết lúc 11 giờ ở nơi cách đó hai giờ chạy xe.” Sau lưng không có tiếng đáp, Chân Ý không cần quay đầu lại. “Hình như hôm ấy cô xin nghỉ, không có mặt ở phòng gym.”

Đường Vũ lạnh giọng: “Tôi bị ốm nghỉ ở nhà suốt, có hàng xóm nhìn thấy tôi.”

”Cô xin nghỉ vào lúc chập tối, khi đó người nhìn thấy cô ở đây không thể chứng minh cô ngoại phạm.” Chân Ý nhìn chằm chằm vào bức tường dán ảnh rất lâu, hai ngón tay kẹp lấy một tấm, chậm rãi xoay người lại. “Tôi đã gặp người đàn ông này, chủ hộp đêm Ecstasy, Sách Lỗi.”

Trong ảnh, hai người mặc bộ đồ thể thao bó sát khoác vai nhau, đứng bên cạnh máy chạy bộ. “Học viên, có gì lạ đâu?”

”Đúng là không kỳ lạ.” Chân Ý dán lại tấm ảnh vào tường, trong số học viên không thiếu người tiếp xúc thân mật hơn với Đường Vũ.

”Chúng tôi đã được bồi thường rồi, còn giết hấn làm gì?”

”Tôi nhớ cô nói toàn bộ số tiền kia gửi cho bố mẹ dưỡng lão, bây giờ xem ra, cô thật sự làm thế, cứ như lo liệu hậu sự vậy.”

”Cảnh sát đã hỏi tôi đâu, chị nghỉ ngơi gì chứ?” Mặt Đường Vũ tối sầm.

”Rảnh rồi tới điều tra tôi như vậy, chi bằng chị quan tâm hơn tới người ủy thác Tống Y của chị đi. Chưa ra tòa mà cư dân mạng đã bắt đầu chỉ trích chị ấy rồi. Không phải chị nên dốc thêm tâm tư giúp chị ấy thoát khỏi cảnh khó khăn sao? Ngộ nhỡ Tống Y không chịu nổi tin đồn...” Cô ta càng nói càng bực, gần như trách cứ. “Làm luật sư, chị có bảo vệ tốt người ủy thác của chị không? Hay là họ không chịu nổi gánh nặng tự sát, chị cũng không mấy buồn bã?”

Chân Ý không hề mất tự nhiên. Có điều bị người ta mắng trước mặt Ngôn Cách, cô hơi lúng túng.

Ngôn Cách cất tờ khai, nói với Đường Vũ: “Xong xuôi hết rồi, cảm ơn cô.” Giọng nói bình thản như không nghe thấy tiếng tranh cãi của hai người phụ nữ.

Đường Vũ lễ độ hơn một chút: “Không cần. Ngô Triết cũng là bạn tôi, nhưng tôi không biết anh ấy bị đưa vào bệnh viện tâm thần.”

Chân Ý và Ngôn Cách đi xuống tầng.

Gần chín giờ, xóm lao động vô cùng nhộn nhịp. Người bán hàng, những gánh hàng rong chật ních ngõ nhỏ, đám trẻ con không ai trông nom nhảy nhót

lung tung. Có mấy đứa trẻ đuổi nhau chạy vút qua chân Chân Ý, cô đi giày cao gót trên con đường lát gạch, hơi lảo đảo. Một giây sau, cổ tay đã được người nào đó nắm lấy, lòng bàn tay ấm áp, mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng cô vẫn đụng phải anh, trán sượt qua cổ áo anh, trong phút chốc, tim cô giật thót. Cô ngừng thở, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt ngỡ ngàng.

Anh vẫn kim nén, lập tức buông tay cô ra, nhưng xúc cảm lạnh lạnh nơi đầu ngón tay anh lại khắc vào cổ tay Chân Ý, trái tim gần như nghẹn lại ở cổ, cô đỏ mặt hít thở thật sâu.

Hai người im lặng sải bước trong chốc lát, anh hỏi: “Đang nghĩ gì thế? Vừa nãy trông em rất vui.”

”Ừm, em phát hiện Đường Vũ nói dối.”

Từ góc độ chuyên nghiệp Ngôn Cách đã nhìn ra sự khác thường nhưng anh biết Chân Ý có cách đánh giá của riêng mình. “Ví dụ như?”

Chân Ý ngẩng đầu lên, tự tin nói: “Sau khi bị em chọc giận, cô ta nói một đoạn dài trách cứ em. Con người một khi nóng nảy dễ dàng lờ lời. Giọng điệu của cô ta có giống như khẳng định Tống Y không phải là hung thủ không? Nhưng sao cô ta có thể khẳng định chứ? Chắc chắn đêm đó cô ta đã tạt qua Ecstasy.”

”Đúng là giọng điệu của cô ta có vấn đề.” Ngôn Cách nói rất quy củ. “Có thể lý giải rằng cô ta không muốn Tống Y gặp chuyện, chứ không thể lý giải rằng cô ta khẳng định Tống Y không phải là hung thủ. Em suy diễn xa quá rồi.”

”Anh quá cứng nhắc thì có.” Chân Ý lẩm bẩm, nói tiếp: “Cô ta và chủ hộp đêm Sách Lỗi là người yêu.”

”Tại sao thấy được?”

”Trong tấm ảnh, tay trái chủ hộp đêm đeo băng bảo vệ cổ tay kiểu tình nhân.”

”Nhưng trong ảnh Đường Vũ không đeo.”

”Cô ta không đeo, nhưng cột lên chậu hoa bỏ túi.”

Ngôn Cách im lặng, không ngờ cô có thể nhìn ra chi tiết này.

Chân Ý hất hàm: “Bạn trai có gì mà phải giữ kín như bưng chứ? Chẳng qua không muốn để người ta liên hệ cô ta với hiện trường phát hiện vụ án thôi.”

”Khiên cưỡng.” Anh nhận xét không hề nể nang. “Có một số người không thích công khai.”

”Anh tưởng ai cũng như anh à!”

Dứt lời mới phát hiện mình nhanh miệng, Chân Ý thoáng liếc nhìn gương mặt tuần tú của anh, không hề gợn sóng. Giao thiệp với những người khác quá lâu, suýt nữa cô đã quên mất anh không buồn để ý. Anh quá lạnh nhạt, vốn dĩ

không quan tâm tới bất cứ thứ gì. Không cần lo lắng sẽ chọc giận anh, hoặc làm mất hình tượng, hoặc ngậm sinh mâu thuẫn. Đây cũng được xem như điểm tốt bất ngờ khi giao thiệp với anh.

Chân Ý quay lại đề tài: “Được rồi, cứ coi như luận cứ em nói chưa đầy đủ, vẫn còn một điểm nữa.”

Anh đi bên cạnh, khẽ gật đầu, ra vẻ lắng tai nghe.

”Có nhớ cô ta nói cảnh sát còn chưa tới tìm mình không. Tại sao? Nhất định bởi vì những người ở hiện trường không chú ý đến cô ta, và mấy cái camera tội tàn cũng không quay được.”

”Cho nên?”

”Chủ hộ đêm hiểu rõ hiện trường và giúp cô ta thuận lợi trốn thoát.” Cô kích động tuyên bố.

”Cũng có khả năng là cô ta thật sự không ghé qua, cô ta cũng không thích nói về chuyện bạn trai.” Anh đưa ra khả năng khác một cách rõ ràng.

”A, nói như vậy cũng đúng. Nhưng em còn có một điểm có thể chứng minh.”

Cô rất cố gắng.

”Ồ, mở mang tầm mắt.” Anh nói.

”Gì cơ?” Cô vẫn chưa đưa ra luận điểm tiếp theo mà.

”Em là nhà văn trình thám tộ hại.”

”Hả?”

”Em cho tôi thấy nghệ thuật cả vú lấp miệng em đến cùng cực của em.” Anh hào phóng khen ngợi.

”Anh ngậm máu phun người.” Cô căm phẫn.

”Em nói vớ nói vẩn.” Anh hờ hững đáp lại.

“ ... ”

Ngôn Cách liếc mắt nhìn cô: “Em giả thiết rằng cô ta đã xuất hiện ở hiện trường phát hiện vụ án, sau đó tìm chứng cứ và đầu mối hỗ trợ cho nhận định của em. Cứ như em làm thí nghiệm vậy, phương pháp đúng, nhưng chứng cứ em vừa liệt kê chỉ được thành lập với điều kiện cô ta đã đến hiện trường phát hiện vụ án. Dùng những luận cứ này chứng minh giả thiết ban đầu của em, em cảm thấy thế nào?”

Chân Ý câm nín, những luận chứng khoa học này khiến cô tắc tị. Trước kia chính là như vậy, cô lảm nhảm một hồi, anh không thèm nghe, một câu nói đã biến cô thành kẻ vô lý.

Mặt cô nóng lên, thẹn cực kỳ, nhưng cũng lấy làm may mắn. May mắn vì có người đủ tỉnh táo nhìn thấu sai lầm của cô, gỡ một phát lên đầu cô, không để cô

phát triển phương pháp sai lầm nguy hiểm này đến mức hình thành định hướng tư duy. Cô thật sự nên tự xét lại mình. Xuôi chèo mát mái quá lâu trong công việc bằng khứu giác điều tra nhạy bén và sự lanh lợi mà các luật sư đồng nghiệp khác không có, cô đã quên hết tất cả. Nguy hiểm quá!

Chân Ý hít thật sâu, đỏ mặt ngẩng đầu: “Ngôn Cách, cảm ơn anh.”

Cô nói như vậy, ngược lại khiến anh ngậm miệng, môi mím thật chặt, không nói thêm lời nào mà rút tay vào túi tiếp tục bước đi.

Chân Ý đi theo anh, nói: “Nhưng trên thực tế, phương pháp không khoa học của em thường xuyên được sử dụng, nhiều khi có hiệu quả rất cao. Điều này nên giải thích thế nào đây?” Cô bất giác nhẹ giọng xuống, là đang suy tư, đang nghi ngờ, chứ không phải khiêu khích.

”Tôi biết” Giọng anh sâu sắc và trầm âm. “Nhiều khi đã có đầu mối, em mới bắt đầu nghi ngờ và thiết tưởng bước đầu. Xác suất 50-50, có thất bại đương nhiên có thành công. Hơn nữa khi chứng cứ khách quan chưa đầy đủ, trực giác và kinh nghiệm của một số người thật sự có thể mang đến tác dụng. Tôi không biết em cảm thấy thế nào, nhưng theo tôi phán đoán, Đường Vũ đúng là nói dối. Cô ta có dính líu tới vụ án này.”

”Anh thật sự nghĩ như vậy à?”

”Ừ, những gì tôi vừa nói chẳng qua hy vọng mỗi khi dùng phương pháp không khoa học này, em phải luôn nhắc nhở bản thân mình nhìn thật rõ. Nhớ rằng còn 50% khả năng thất bại. Cho dù thành công, kết quả chính xác cũng không chứng tỏ rằng quá trình hợp lý.”

Chân Ý cúi đầu, mặc niệm trong lòng. Bởi vì cô gặt hái được rất nhiều kết quả chính xác mới sai lầm cho rằng quá trình đều hợp lý. Đây là ý nghĩ nguy hiểm cỡ nào. “Em sẽ ghi nhớ.” Cô khẽ nói.

Anh vẫn không đáp lại, không biết có nghe hay không.

Con ngõ chật hẹp mà đông nghịt, đi chưa được mấy bước, họ trông thấy một loạt cửa hàng bán đồ người lớn. Chân Ý nghĩ đến vụ án, nói với Ngôn Cách: “Anh đứng ở đây đợi em, em đi vào mua ít đồ.”

Ngôn Cách liếc nhìn tranh quảng cáo và hàng chữ to cường điệu ở cửa. Ánh mắt anh vẫn bình tĩnh, chỉ tập trung nhìn Chân Ý. Cô vô cùng thản nhiên, quay đầu lại, hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng đi vào cửa hàng, để lại anh đứng ở cửa chịu đựng ánh mắt nhìn ngó của người đi đường. Nửa phút sau, Chân Ý đi ra, rất tiếc nuối: “Không có thứ em muốn, phải chờ mở rộng kinh doanh.”

Ngôn Cách không bình luận, tưởng cô chịu dừng lại rồi, không ngờ cô vọt vào từng cửa hàng, đi hết phố này đến phố khác. Chân Ý thấy người đi đường nhìn họ với ánh mắt rất kỳ lạ, hỏi Ngôn Cách: “Em không làm anh khó chịu chứ?”

”Không.” Anh thờ ơ nói, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác.

Chân Ý giờ trò xấu: “Ồ, vậy là làm anh thấy thoải mái rồi.”

“...” Ngôn Cách nhất quyết không mở miệng nữa.

Lại đi qua một cửa hàng bán đồ người lớn, Chân Ý một lần nữa để Ngôn Cách ở trước cửa, chạy vào trong. Cửa hàng rất chật, trên giá hàng bán thử bày các loại dụng cụ phòng tránh thai, tăng hứng thú, không cái nào giống cái nào.

”Ừa, luật sư Chân tới rồi à?” Ông chủ vô cùng nhiệt tình, Chân Ý từng xử lý vụ kiện gây tai nạn giao thông rồi bỏ trốn ở xóm lao động, không ít người biết cô. “Đến điều tra vụ án à? Tôi nhất định biết gì nói này.”

Chân Ý nhoen miệng cười: “Không, tôi tới mua đồ.”

Vẻ mặt của ông chủ rất vi diệu, mặc dù làm nghề này nhưng vẫn mang thành kiến với “tình dục”.

Chân Ý không hề xấu hổ: “Dù sao vẫn phải dùng, quãng tiền cho siêu thị lớn không bằng ủng hộ cửa hàng bán lẻ.”

Ông chủ vui vẻ ra mặt: “Muốn món gì?”

Chân Ý thần bí liếc nhìn ra ngoài, khom lưng ghé sát vào ông chủ, khẽ nói: “Cái mà Đường Vũ mua mấy hôm trước đấy, cô ấy nói dùng rất thích, giới thiệu cho tôi.”

Ông chủ nhú mày, không nói một lời. Chân Ý quan sát vẻ mặt ông ta, dần dần nản chí. Có lẽ cửa hàng này cũng giống như vô số cửa hàng trước, sẽ nói: “Là em gái của Đường Thường đã ra tòa kia à? Cô ta chưa từng tới chỗ chúng tôi.” Còn cô sẽ đổi lời: “Đường Vũ là nam.” Người ta càng không quen, cô bèn ủ rũ ra về.

Nhưng sau vài giây nhớ lại, ông chủ nhỏ giọng: “Cô chờ một chút, tôi đi lấy.”

Dòng máu khắp người Chân Ý lập tức sục sôi trở lại, đến khi món đồ tới tay, cô nhìn nhãn hiệu bên trên, trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài. Trời cũng giúp mình!

Ông chủ nhìn ra ngoài, thấy Ngôn Cách đứng thẳng tắp bên đường, tò mò: “Bạn trai của luật sư Chân à?”

Chân Ý đảo mắt, lắc đầu với vẻ mặt thương cảm có được là may mắn của tôi, mất đi là số mệnh của tôi.

Ông chú tự cho là thấu hiểu nội tình, nịnh nọt: “Luật sư Chân xinh đẹp thế này, muốn bắt được trái tim đàn ông hoàn toàn không cần dùng thứ này đâu.”

Nhớ tới thái độ phớt lờ triệt để của Ngôn Cách đối với mình, Chân Ý lại nảy sinh ý xấu. Cô ưỡn ngực ngẩng cao đầu, gian xảo và ngạo nghễ cười: “Tôi rất đẹp, nhưng anh ấy bị liệt dương.”

Chân Ý lại lần nữa tới Ecstasy. Ban ngày nơi này vô cùng vắng vẻ hoang tàn. Khu nhà rục rờ giữa đêm thâu không còn ánh đèn muôn màu, như đã bị róc hết máu thịt, chỉ còn lại khung xương sắt thép hoặc nhựa cũ kỹ. Trên đường vắng tanh không một bóng người. Bên trong tối om, dù bật đèn cũng âm u lạnh lẽo.

Chân Ý mặc đồng phục nhân viên hộp đêm, suốt quãng đường chỉ có lác đác vài nhân viên chuẩn bị cho buổi tối mở cửa, tất cả đều không chú ý tới cô.

Chân Ý lần mò một lượt, tìm thấy văn phòng hành chính, giờ đang là buổi chiều nên không có ai trực. Cô kiểm tra toàn bộ. Nếu suy luận giống thí nghiệm, cô sẽ phải tìm chứng cứ khách quan nhất. Trước khi đến, cô thuyết phục Tư Côi bằng phân tích của mình. Bây giờ Tư Côi đang chờ ngoài phố.

Chân Ý nhanh chóng tìm được thứ mình muốn, đang chăm chú xem xét thì phía sau vang lên giọng Sách Lỗi: “Cô ở đây làm gì?”

Chân Ý phớt lờ anh ta, nhanh chóng xem xét chụp hình.

”Cô không nghe thấy tôi nói gì sao? Không ra ngoài kiểm kê hàng hóa, còn ở đây lười biếng!”

Chân Ý xoay người lại, Sách Lỗi sừng sốt: “Là cô... Sao cô lại mặc đồng phục chỗ tôi?”

”Làm thí nghiệm.” Chân Ý nói: “Ecstasy thường có nhân viên tiếp thị rượu thời vụ, nên nhân viên nhìn thấy người lạ mặc đồng phục cũng không để ý.”

Anh ta không khách sáo như lần trước: “Luật sư Chân, cô làm như vậy rất không thỏa đáng.”

”Tôi có chuyện muốn hỏi han thêm lần nữa, có thể uống ly rượu rồi nói không?” Chân Ý đề nghị, điện thoại di động của cô giấu sau lưng, đầu kia gắn với máy ghi âm của Tư Côi. Không có chứng cứ, chỉ có thể dùng lời dẫn dắt ép kẻ bị tình nghi nhận tội.

Chủ hộp đêm không hề nghi ngờ, xoay người dẫn cô tới quầy bar trong sảnh. Không bật nhiều đèn, quầy bar rất âm u. Chân Ý ngồi trên ghế cao, lén liếc nhìn điện thoại di động, những tài liệu vừa chụp đã được gửi đi. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy chủ hộp đêm đang pha rượu. Bàn ghế sau lưng anh ta mờ tối, Chân Ý thờ ơ hỏi: “Trong quán bar, bỏ thuốc vào rượu của người khác có xác suất thành công là bao nhiêu?”

Sách Lỗi đang trộn đá bào vào rượu, không ngẩng đầu lên: “Phải xem sự phòng bị của đối phương.”

”Có lý.” Cô gật đầu. “Nếu là Lâm Tử Dục, cô gái gặp mặt trong quán rượu bỏ thuốc anh ta hơi khó thì phải.”

Anh ta không quan tâm, lắc mạnh bình pha rượu.

”Có điều, nếu là rượu do người phục vụ đưa anh ta thì xác suất thành công đã cao hơn rồi...”

”Cô muốn nói gì?” Anh ta ngược mắt.

”Anh nên biết rõ chứ.” Chân Ý nhìn thẳng vào anh ta. Cách luồng sáng đèn treo ống trụ tròn màu lam, phía sau cô là bóng tối sâu thẳm, chỉ có khuôn mặt trắng ngần, đường nét rõ ràng của cô. “Tôi đã xem đơn đăng ký và sổ điểm danh ở chỗ các anh, mỗi nhân viên tiếp thị rượu thời vụ thường ở lại ít nhất ba ngày, nhưng hôm xảy ra vụ án, có cô gái tiếp thị rượu chỉ xuất hiện đúng một ngày. Sổ chứng minh thư là...”

”Cô ta làm không tốt, một ngày đã đi rồi, có vấn đề gì sao?”

Anh ta không chút hoang mang, đổ rượu đã pha chế vào ly cocktail, từng lớp từng lớp, muôn hồng nghìn tía. “Bloody Mary.”

”Nghe có vẻ rất trùng hợp, liệu có thể trùng hợp hơn nữa là, trong hồ sơ của nhân viên thời vụ chỉ thiếu duy nhất bản photo chứng minh thư của cô ta hay không. Có lẽ cảnh sát đi điều tra sổ chứng minh thư này, hoặc là không tồn tại, hoặc là không khớp?”

Sách Lỗi đẩy cái ly tới trước mặt cô, dưới ánh đèn sắc lam, chất rượu trong suốt biến thành màu tím đậm: “Là sơ sót trong công việc của chúng tôi, sau này sẽ sửa chữa.”

”Liệu có khả năng, hôm đó người mặc đồng phục quầy bar giả làm nhân viên phục vụ không khiến bất cứ vị khách nào chú ý, cũng không “xuất hiện” trong camera là Đường Vũ không?” Chân Ý cầm lấy cuống quả anh đào trong ly cocktail ngắm nghía. “A, nếu là Đường Vũ bạn gái của anh, vậy không thể nói là sơ sót, mà là... cố ý.”

Quầy bar rất yên tĩnh, chỉ có hai người họ. Ánh đèn hình nón chiếu xuống đỉnh đầu cô, tôn lên hàng mi rất dài, phủ một bóng mờ lên đôi mắt đen láy của cô, sâu thẳm hơn cả màu đen phía sau người cô. Anh ta nhìn chăm chăm cô hồi lâu: “Trí tưởng tượng của cô khá phong phú đấy.”

”Vậy ư?” Chân Ý nắm điện thoại. “Tôi lại cho rằng mặc dù nhân viên trong quán của anh không chú ý tới Đường Vũ, nhưng nếu cảnh sát cầm ảnh của cô ta tới đây, nói cô ta là em gái Đường Thường, đến lúc đó anh có thể bảo đảm không một ai ở đây có ấn tượng với cô ta không?”

Mặt anh ta vẫn lạnh tanh: “Rất cuộc cô muốn nói gì?”

”Muốn nói nhiều lắm. Có chuyện tôi thấy rất lạ: Trong căn phòng xảy ra án mạng tại một nơi ăn chơi; lại không hề có dấu vân tay, dấu giày, mảnh da và tóc của người không liên quan. Do nhân viên thực hiện nghiệp vụ quá tốt, quét dọn sạch sẽ ư?”

”Nhân viên vệ sinh chỗ tôi vô cùng chuyên nghiệp.” Anh ta nói.

”Nếu để nhân viên nghiệm chứng kiểm tra các phòng khác, liệu có sạch sẽ như vậy không?” Chân Ý lắc ly rượu, chất lỏng trong suốt thay đổi màu sắc theo những góc độ khác nhau dưới ánh đèn. Chủ hộp đêm không phản bác ngay.

Chân Ý biết tổng: “Sách Lỗi, với mức độ sạch sẽ của căn phòng xảy ra vụ án, rất có thể mấy thứ như thảm đã được đổi lại. Không có sự giúp đỡ của nhân viên nội bộ sao có thể làm được chứ?”

Người đàn ông đối diện quầy bar mỉm cười điềm nhiên, cầm khăn lau dụng cụ pha chế: “Đồ trang trí ở căn phòng đã cũ rồi nên thay mới hoàn toàn.”

”Ồ, có sổ ghi chép và hóa đơn mua hàng của mấy món đồ thay mới trong phòng không? Thay đổi toàn bộ, lượng công việc lớn như vậy, nhân viên nào tham gia thế?” Chân Ý hỏi.

Anh ta không trả lời, tay bỗng khựng lại. Câu hỏi của luật sư này thật chặt chẽ!

Chân Ý: “Không phải hung khí cũng rất kỳ lạ sao?”

”Kỳ lạ ở đâu?”

”Đây không phải giết người do kích động, mà có âm mưu. Lập kế hoạch giết người lại không chuẩn bị hung khí, đặt xác suất giết người thành công vào dao gọt trái cây đặt sẵn trong hộp đêm ư? Kẻ giết người thật cẩn thận, hay là hẳn biết hiện trường vụ án nhất định có công cụ có thể dùng để giết người.”

Chủ hộp đêm lặng thinh, dùng chiếc khăn khô lau ly thủy tinh không còn một giọt nước: “Xem ra không nên xem thường luật sư.”

”Là không nên xem thường tôi.” Cô hỏi: “Anh thừa nhận những gì tôi nói đều đúng phải không?”

Anh ta không trả lời câu hỏi lại nhìn chăm chăm vào rượu của cô: “Cô còn uống chứ?”

”Tôi tin anh sẽ không động tay động chân ” Cô giơ ly lên. “Nhưng cẩn thận dù sao vẫn hơn.”

Anh ta cũng không tức giận, nhận ly rượu của cô uống một hơi cạn sạch: “Cô đã nói những điều này với cảnh sát rồi à?”

Chân Ý không đáp, phán đoán vẻ mặt của anh ta: “Hung thủ vốn muốn trút giận, nên sẽ không để nạn nhân mơ hồ mất đi ý thức, nếu không việc tra tấn và thiến “cái đó” sẽ mất ý nghĩa. Nạn nhân cũng chẳng thể nào lên tầng trong trạng thái mơ hồ mà người khác không chú ý. Vì thế thuốc trong rượu của Lâm Tử Dục không phải là loại gây mê, mà là kích dục. Thiến anh ta trong lúc hưng hực dục vọng và cương cứng... quả thật rất sáng tạo!”

Giọng điệu và cách dùng từ của cô khiến người ta khiếp đảm. Anh ta cất ly thủy tinh, bình tĩnh đến lạ, nghe cô tiếp tục suy luận.

”Loại thuốc này anh kiếm được dễ hơn Đường Vũ, lần ra được anh cũng khó hơn. Nhưng thuốc lại do Đường Vũ mua, chúng tỏ lúc đầu hai người không bàn bạc với nhau, chỉ là mưu kế của Đường Vũ. Dù sao anh không có động cơ giết Lâm Tử Dục mãnh liệt. Tôi đoán, sau khi vụ án xảy ra, anh giúp Đường Vũ thu dọn hiện trường. Nếu là vậy, tôi đề nghị anh cùng tôi đi tìm Đường Vũ, tự thú có thể được khoan hồng. Nếu cô ta đồng ý phối hợp, khi ra tòa tôi bằng lòng giúp cô ta.”

”Được rồi. Tôi không còn lời nào để nói nữa, tôi đi theo cô.” Anh ta dang tay ra, dáng vẻ chấp nhận sự thật.

Trong chiếc xe đậu ven đường, Tư Côi quay đầu nhìn Đường Vũ.

”Nghe thấy rồi chứ.” Cô lắc lư chiếc điện thoại. “Hiện giờ tôi không thi hành nhiệm vụ, nếu cô thẳng thắn có thể xem như tự thú. Đây cũng là lý do tại sao Chân Ý để cô đi theo tôi, mà không giam cô trong Cục Cảnh sát chờ đợi.”

Đường Vũ kinh ngạc mở to mắt, hồn hên: “Anh ấy nói dối. Tôi không làm gì hết, không biết gì hết! Tôi mua thuốc định dùng với anh ấy, tôi hoàn toàn không ngờ rằng hôm đó sẽ gặp Lâm Tử Dục.”

Gặp phải? Tư Côi hốt hoảng. Lập kế hoạch giết người dù sao cũng phải có mặt nạn nhân chứ? Khoan đã, chủ hộp đêm và Đường Vũ, lẽ nào không phải chủ hộp đêm hiểu rõ quy luật thời gian đến quán bar của Lâm Tử Dục hơn sao?

Toàn thân Tư Côi lập tức lạnh toát, cô nhảy xuống xe lao về phía cuối đường.

”Nháy máy cho tôi đi, tôi không tìm thấy điện thoại.” Sách Lỗi khom người tìm loanh quanh dưới quầy.

Chân Ý ngắt cuộc gọi với Tư Côi, bấm số của anh ta. Điện thoại đổ chuông.

”Tìm thấy rồi.” Anh ta dứt di động vào túi: “Đi thôi.” Anh ta tắt chuỗi đèn treo trên quầy bar, cả quầy tức khắc chìm vào bóng tối.

Chân Ý thoáng giật mình, lập tức mở đèn trên điện thoại, nhưng trong chòm sáng le lói, bên kia quầy bar trống không, chỉ có những chai rượu cao thấp khác nhau. Da đầu cô tê rần, chợt nghe đằng sau có giọng nói rất thấp: “Vẫn chưa đi à?”

Cô sợ hãi quay đầu lại, tim đập thình thịch, cười lúng túng: “Không ngờ ban ngày cũng tối như vậy.”

”Bởi vì tường dày, không có cửa sổ.” Anh ta nói, giữa bầu không khí này nghe quái gở khôn tả.

Rời khỏi quầy rượu trong hộp đêm là một hành lang rất dài, vẫn không bật đèn, cực kỳ âm u.

”Khi tôi tới, ở đây có nhân viên phục vụ.” Chân Ý nhìn quầy phục vụ trống trơn trên hành lang.

”Hết ca ngày rồi, buổi tối họ lại tới.”

Sách Lỗi khóa cửa quầy bar, hỏi: “Có thể hỏi điều đầu tiên khiến cô nghi ngờ Đường Vũ là gì không?”

Vừa nãy Chân Ý quên điếm này: “Ngô Triết.”

”Ngô Triết?”

”Ừ. Cảnh tượng trong giấc mơ của Ngô Triết giống hệt hiện trường vụ án, cảnh sát cho rằng anh ta xem Tiêng thét kinh hoàng, tôi cho rằng là Đường Vũ nhờ người đưa anh ta nhập viện. Cô ta bất ngờ phát hiện cảnh tượng ở Ecstasy trùng hợp với bộ phim, sớm lên kế hoạch giết Lâm Tử Dục ở đây, trước đó ám thị cho Ngô Triết, anh ta mới nằm mơ mãi. Đường Vũ làm vậy vì muốn đánh lạc hướng chú ý, bởi vì cảnh sát sẽ nghi ngờ Ngô Triết trước...”

Chân Ý đột nhiên khựng lại, trợn tròn mắt nhìn về bóng tối phía trước, không hề nhúc nhích: “Không đúng, Đường Vũ sẽ không muốn hãm hại Ngô Triết.” Cô nghe thấy giọng nói của mình rất méo mó, rất yếu ớt. Rất nhiều chuyện còn chưa tỏ tường, nhưng cô bỗng có cảm giác...

Hơi lạnh dội lên từ lòng bàn chân. Trong bóng đêm sau lưng, vang lên giọng nam rất trầm thấp: “Ồ, vậy thì nên thế nào?”

Đôi môi Chân Ý hơi run lên, không phát ra tiếng: “Người giết Lâm Tử Dục không phải là Đường Vũ, mà là... anh.”